Volledig reisverslag van mijn (Aad van den Berg) Pelgrimstocht, Camino van Lissabon naar Santiago de Compostela (660 km. gelopen)

Verslag van zondag 28 Aug. t/m do.1 sept. 2016

Eerste echte verslag van de Pelgrimstocht Camino Lissabon naar Santiago de Compostela 2016. Omdat ik via Fatima wil lopen zal de afstand ongeveer 660 km. zijn.

Periode zondag 28 Augustus t/m Donderdag 1 sept.
Zondag 28 augustus, na een half uur vertraging, vanaf Schiphol naar Lissabon. Verder een voorspoedige vlucht. Normaal kan ik gemakkelijk slapen in een vliegtuig helaas deze keer niet. Misschien toch een beetje spanning. Toen ik Lissabon aankwam ben ik als training naar het centrum van Lissabon gelopen. Ongeveer 8,5 km. Makkie dus? Dus niet, het was best wel warm.

Gelijk maar doorgelopen naar de Cathedraal om mijn 1e stempel in mijn credential (pelgrims paspoort) te halen. Met dit paspoort heb je toegang tot de Albergues. Toen maar ook naar de toeristische informatie. Misschien dat zij nog informatie hadden betreffende de pelgrimsroute en de aanwezige Albergues. Helaas, helemaal niets.

Toen maar naar mijn geboekte Hostel. Met z'n tienen op een kamer. Een prima Hostel, dicht bij het oude centrum maar ook allemaal voorzieningen als een grote keuken, een bar met zitruimte, een grote tuin en dakterras. Opvallend, er waren erg veel jonge meisjes in het Hostel. Helemaal geen Pelgrims. Na heerlijk gegeten te hebben bij "Grapes & Bites" bijtijds gaan slapen.

Maandag 29 augustus. Heldere dag, 29 graden. Eerst een goed ontbijt gehad in het Hostel. Ik had gelezen dat men vanuit het centrum om 10.00 uur een gratis rondtoer had met een gids. Ik dacht, laat ik hier maar aan meegaan doen. Was erg interessant en zeer luchtig gebracht.

Er heerste een hele gezellige sfeer in Lissabon. Redelijk veel toeristen, ook hier viel het weer op dat het zoveel jonge lui betrof. Verder lekker geslenterd door Lissabon. Een prachtige stad volop sfeer en geklauter. Want bijna nergens is het vlak.

Mijn rugzak vertrek klaar gemaakt zodat ik morgen gelijk na het ontbijt, pas vanaf 07,30 uur, kan vertrekken. Ik ben heel benieuwd en toch ook een beetje gespannen. Ik heb geen enkele Pelgrim of iemand die er op leek gezien. Ook ben ik zeer benieuwd hoe het met de 'Camino' wegaanduidingen is gesteld. Maar ja, gewoon naar het noorden lopen. Ik heb toch niet voor niets mijn kompas meegenomen.

Dinsdag 30 augustus. 1e loopdag. Van Lissabon naar Alpriarte. 23,5 km. Om 08.15 uur vertrokken. Ik had helemaal geen idee tot waar ik zou gaan lopen. Ook omdat ik nog niet echt weet wat voor en waar er overnachtings voorzieningen zijn. De route stond gelukkig wel langs de weg aangegeven. Je moest wel enorm opletten. Voor je het wist zag je de aanduiding over het Hoofd.

De route ging in het begin door de gezellige smalle straatjes van Lissabon. Later liep de route langs een rivier in the middle of know where. Een zeer smal en ongelijk pad waar mijn enkels flink op de proef worden gesteld. Het was een lang stuk. Erg warm en geen wind. Niet echt plezierig. Ook een beetje angstig. Op dat moment wist Ik nog niet of er andere pelgrims op dat moment de tocht deden. Wanneer er iets gebeurt is het nog maar de vraag of iemand langs komt en jou kan helpen. Wilde eerst toch wat verder lopen maar toen Ik in het dorpje Alpriarte aankwam en een Albergue zag vond Ik het eigenlijk wel genoeg.

Toen Ik me net had ingeschreven Ben Ik eerst, na het douchen, eerst maar even een dutje gegaan. Ik werd 2 uur later wakker door scherpe stemmen van 2 Nederlandse vrouwen. Ik hoorde mijn naar roepen want zij zagen Mijn naam in het Albergues boek staan. In die ochtend ontmoete Ik bij de cathedral een jongeman uit Bulgarije. Ik dacht toen gelijk, hier hoi Ik Ben gelukkig niet alleen. Bobbie had nog geen Credential dus modest wachten tot de Cathedraal open was. Ik stelde min voor en ging verder. Deze twee dames Waren iets later bij de Cathedraal en raakten ook met Bobbie in gesprek. Dus werd ook mijn naam genoemd. Van daar.

Even later toen we in de bar een drankje dronken loeide de sirenes van de brandweer. Even verder weg was er een brand uitgebroken. Grote wolken. De brand kwam richting ons dorpje. Gelukkig stond de wind zo dat de brand "echt" vlak langs ons dorpje ging. Ik praat over ongeveer 200 meter. Best spannend. De mensen zelf raakte niet in paniek. Op dat moment kwamen twee mannen uit Australië aan die eigenlijk nog wel verder wilden lopen. Maar onze route liep door het brand gebied. Al snel raakten we in gesprek in de locale bar. Kevin en Richard uit Australië uit Cairns. Na gezamenlijk in de bar gegeten te hebben besloten we. de volgende dag samen te gaan lopen. Uiteindelijk toch nog laat naar bed.

Woensdag 31 augustus. 2e wandeldag van naar Azambula, 40 km.
We moesten 20 km. of 40 km. lopen omdat er verder geen overnachtingsmogelijkheden waren. Uiteindelijk met z'n drieën besloten om voor de 40 km. te gaan. Ik kan je zeggen dat als we wisten dat het zo een heel erg saaie route was, veelal langs de doorgaande weg met veel verkeer en met zeker minimaal 30 graden, we een andere keuze zouden hebben gemaakt. Alhoewel 20 km. is ook wel erg kort.
Aan het eind waren we echt kapot.

Donderdag 1 september. 3e wandeldag. Azambula naar Santarém, 32,5 km.
Om 07,40 uur na ontbijt met mijn bekende chocolade croissants uiteindelijk uit Azambula vertrokken. Samen met m'n 2 Australische maatjes . Een tocht van 32,5 km. Doel is de plaats Santarém. Voor het eerst een iets grotere plaats. Het tempo met z'n drieën lag lager dan gisteren. Gisteren was het tempo voor hun wat te hoog. Ik besloot om in mijn eigen tempo te gaan lopen en bij de eerstvolgende Bar te stoppen. Ik had gisteren mij ook wat aangepast, wat geen probleem was. Wel heel vermoeiend. Dat was uiteindelijk 10 km. verder. Na ruim een half uur kwamen zij aan. We hebben toen afgesproken dat we elkaar in Santarém zouden treffen. Ik heb ze helaas niet meer gezien. Er zijn nl. meerdere Albergues in deze plaats.

Ondanks dat alles vlak was, was het een zeeeeer zware tocht. 34 graden zonder maar een schaduw moment. En soms, heel soms een beetje wind. Wel een prachtige route door de tomaten velden en later de wijngaarden. Ook de nodige tomaten en druiventrossen geplukt en natuurlijk gegeten. Het was zo warm. De enige koeling die we hadden was van de zeer grote vrachtwagens voor geplukte tomaten die ons passeerden incl. de grote stofwolken.

Aan het eind, toen ik een klimmetje van 150 mtr. moest doen om het centrum van het stadje te kunnen bereiken was ik helemaal kapot. Een aantal keren echt gewoon moeten stoppen omdat het licht bijna uit was. Vlak voor het bereiken van Santarém at Ik ineens een klein barretje. Gelijk een grote bier besteld. Dat heeft me goed gedaan. Hierna kon ik de 1,5km. redelijk volbrengen. Ik had onderweg wat reclames gezien van Albergues en zag ook de verwijzing naar de Portugese VVV. Daar dus maar naar toe. De dame vroeg wilt u 1 of 6 minutes Lopen. De keuze was snel gemaakt. Dus gekozen voor de 1 minute lopen naar een Albergue. Deze was niet voordelig maar wel heel goed en ruim. Opgemaakte bedden, handdoek en ontbijt. Leuke type huiskamer en een mooi terras, alleen te warm om er te gaan zitten.

Omdat halverwege de dag hoorde Ik ineens een herstart tringeltje van mijnTelefoon. Achteraf bleek dat deze de geest had gegeven. Een vrij nieuwe telefoon, maar ja zonder telefoon heb Ik niet zo een veilig gevoel. Na gedoucht te hebben eerst maar op zoek naar een telefoonwinkel. Deze mensen ook geprobeerd deze aan de praat te krijgen, maar helaas. Dus maar een nieuw toestel gekocht, want zonder is toch een onveilig gevoel. Plus Ik had de GPS route er op staan. Voor het geval Ik twijfelde aan de juiste richting/route kon Ik de route zien, welk afslag Ik moest nemen.

Maar dan alles op nieuw installeren. Op een terras met een grote pils ben Ik een heel eind gekomen. Het werd wat kouder met onaangename wind dus eerst maar iets warmers aangetrokken. Ondertussen was het 20.00 uur. Aan een passant gevraagd waar men lekker kon eten. Bleek heel dicht bij te zijn. Helaas geen pelgrims menu, maar wel heel erg gezellig en lekker. Er werd Fado muziek gespeeld vanaf echte oude pvc langspeelplaten. Toch heel sfeervol.

De rekening viel achteraf heel erg mee. Typisch Portugal. Om 23.00 uur maar gaan slapen. Morgen is de verwachting dat het 40 garden wordt. Dus proberen vroeg te gaan lopen. Ik wijk van de route van Mijn routeboek af omdat Ik langs Fatima wil gaan. Vanuit hier 2 dagen lopen. Ongeveer 28 km. voor deze dag.

Over een paar dagen het volgende verslag.

Verhaal van vrijdag 2 sept t/m maandag 5 sept

Vrijdag 2 September. Van Santarém naar onbekend plekje. 28,5 km.
Om 07,45 Uur vertrokken. De Hostel was werkelijk TOP. Moest € 15,00 betalen maar was het Dubbel en dwars waard. 'S ochtends een perfect ontbijt met alles erop en eraan. Schoon, sfeervol, gewoon zoals ik het ook zou doen. Eigenlijk was het Te laat om Te gaan lopen. 07,30 uur. Het zou 40 garden worden en dat hebben we gemerkt. Het eerst gedeelte ging over glooiend terrein met redelijk wat schaduw. Rond 10,30 uur ging het over in wat ruiger terrein

zonder enige schaduw bescherming. Veel hoogte verschillen, maar nog erger die warmte. Ieder uur, wanneer we een bar tegen kwamen even naar binnen. Uitrusten en wat anders drinken dan het saaie water. Ik heb zeker minimaal 3 liter vocht gedronken.

Eigenlijk moet je tussen 12.00 en 15.00 uur niet lopen. Het was echt niet te doen. Ik deed het wel, maar doe het nooooooit meer. Ben zelf gestruikeld, misschien door concentratie verlies. 40 graden is zooooooo verschrikkelijk heet. Ik begrijp nu de mensen die in de woestijn hun spullen achterlaten om hun "mogelijke" doel te bereiken. Om 13.00 uur kwam ik, na een werkelijk onmogelijkheid met enorm hoogteverschil een weg tegen, met een bushokje. Ik heb hier minimaal een uur op de bank gelegen om tot rust te komen. Ik had het op dat moment echt even gehad. Ik.

Sprak al een tijdje over "wij/we". In de Albergue sliep ook een Italiaan, Sergio, uit Milaan. Hij was al wat eerder vertrokken, maar Gaandeweg liep ik op hem in. We hebben toen een heel stuk samen opgelopen. Hij liep bergopwaarts wat sneller en ik bergafwaarts . Ging prima zo. Toen ik lag te rusten kwam de Italiaan langs. Hij had geluncht waar ik geen trek in had. Toen ben ik maar weer op pad gegaan. Het was toen 14,30 uur. Ik dacht de hitten is nu wel voorbij. DUS niet. Met name die hitte doet je de das om. Ennnnne, geen schaduw. Was Killing.

Onderweg, in the middle of knowware, was er een soort uitstalling met allemaal vlaggen en foto's. We werden aangehouden door een oude man die daar bij hoorde. Hij begon een heel verhaal te houden waar ik echt niets van begreep. In Spanje kon ik nog aardig communiceren maar van het Portugees begrijp ik helemaal niets. Iedere keer denk ik dat men "Oostblok" taal spreekt. De man wilde met mij op de foto en ik moest deze naar hem toe mailen. En ja, toen we wilden weglopen vroeg de man een kleine donatie, wat we hem graag hebben gegeven.

Na 28,5 km. Kwamen we aan bij een soort sportcomplex met waterpartij en restaurant. Zag er echt heel mooi uit. 200 meter daarvoor zag ik al dat ze daar een Albergue hadden. Het lag even voorbij Amiais de Baixo. Mijn Italiaanse vriend wilde nog 6 km. door om de volgende dag iets minder dan de 37 km te lopen. Bij mij was het kaarsje echt uit en besloot hier te blijven. Waar haalt die kleine Italiaan de energie vandaan. Beginnen de jaren toch mee te tellen?

De Albergue was onderdeel van het hypermoderne complex. Ik moest wel € 7,50 afrekenen. Schoon, nieuw, prachtige douches etc. Ik was blij hier te zijn gestopt. Ik kon het paviljoen prima eten. Het eten met een halve liter lekkere wijn, slechts € 8,50.
Niet echt goedkoop, maar ja, je kreeg er wel wat voor. Ha.ha.ha.

Het is nu 22.00 uur en ga slapen. Ik probeer rond 06.00 uur te gaan lopen en rond 12.00 uur echt een siësta van 2 uur te gaan houden. Of het lukt is een 2e. Maar ja, als je niets pland, gebeurt er ook niets.

Zaterdag 3 september. Van (bijna) Amiais de Baixo op weg naar Fatima. Ongeveer 32 km.
Om 07.00 uur op pad. Het was weer zeer heuvelachtig gebied. Het eerste gedeelte gelukkig wat schaduw door bomen. Vanaf 10,30 uur geen beschutting weer meer warmmmmmte. Rond 40 graden. Om 11,00 uur forse pauze genomen. Het was anders niet te doen. Toch maar weer op pad. Het nadeel van deze Camino is dat je wel de afstanden moet lopen omdat er tussendoor geen overnachtingsplaatsen zijn. Om 13.00 uur weer gestopt, aan de kant van de weg in de schaduw gaan liggen. Het leek wel of mijn benen verzuurd waren. Ik kon niet verder. Zeker een uur gelegen.

Uiteindelijk weer gaan lopen. Om 15.00 uur bij bar, restaurant zeker 2.00 uur gezeten en veel gedronken. Icetea en cola om de warmte periode voorbij te laten gaan. Er kwam gelukkig wel wat meer wind opzetten. De NATUR was echt mooi, maar ik had er echt geen "oog" voor.

Uiteindelijk 19.00 uur in Fatima aangekomen. Al snel een Albergue gevonden. Op de zaal koste € 15.00 per dag en een eigen kamer € 20,00 per dag. Daar dus maar voor gekozen. Wel op de bovenste verdieping, maar aan warmte ben ik wel een "beetje" gewend.

De eigenaar van de Albergue vertelde dat er een Grote processie op het Fatima complex zou zijn. Ik dus er naar toe. Want hoort wel bij de Pelgrims gedachte. Duizenden mensen met allemaal kaarsjes aan. Het was 21,30 uur. Na een half uur had ik het wel gezien. Temeer dat ik nog iets moest gaan eten.

Mijzelf verplicht ergens te gaan eten. Ik had helemaal geen trek. Ook de middag niets kunnen eten. Behalve een heerlijke Nectarine. Die koop ik nog wel eens onderweg. . Ik heb een steak Aux poivre, wat ik graag mag eten, besteld. Het was een prachtig stuk vlees. Ik heb met lange tanden een zesde ervan op kunnen eten. Ook zo weinig van de frietjes. De salade heb ik wel kunnen verorberen.

Wat ook zo op valt is, dat ik zeker 3 ltr. vocht naar binnenslurp en niet naar de toilet moet. Al 2 dagen niet. Om 22,30 uur doodmoe en uitgeteld naar bed.

Zondag 4 september. Geen wekker gezet.
Een vrije dag genomen. Eerst was ik van plan om van Fatima naar de kust te gaan lopen en de volgende dag terug om mij route te vervolgen. Ik heb nu maar besloten met de bus naar Nazaré te gaan, waar we o.a. zulke goede "vis" herinneringen aan hebben van 2 jaar geleden. Tegelijkertijd kunnen mijn benen tot rust komen. Het probleem is echt de hitte, weinig tot geen schaduw en de vele heuvels. Deze dag dus geen last van. Helaas gingen er maar 2 x die dag een bus naar Nazaré. 08,30 uur en 13,45 uur. Die vroege ging ik dus niet redden. Het nadeel was dat de laatste terugrit om 18,30 uur ging. Dus ik had niet zo veel tijd. Besloten toch maar te doen.

Tijd om mijn email accounts te installeren op mijn nieuwe telefoon. Was niet echt eenvoudig omdat ik de instellingen niet uit mijn hoofd weet. Veel uitproberen. Maar na veel geduld, uiteindelijk gelukt. (4x)

Misschien heel Portugees, de bus kwam pas een uur later. Dus nog minder tijd om in Nazaré te besteden. De tocht ernaar toe duurde ook 50 min. Maar om alleen maar in Fatima te blijven en op terrasjes te gaan zitten is het ook niet. Ook niet met "non" alcoholische dranken. Ik drink redelijk wat Radler citroen. Smaak MET TOCH WAT PIT.

In het vissersplaatsje Nazaré was het veel drukker dan twee jaar geleden, dat wij daar waren. Wel 3 weken later in de maand. Ik op zoek naar ons bekende visrestaurant. En gevonden. Daar een heerlijk Fischermanns fisch stew besteld. Een hele grote bak met diverse soorten vis. Daarbij ook maar een mooie fles witte wijn besteld. Deze is niet helemaal leeg gegaan, dus maar mee in de bus genomen. Ik had op de kamer nog een half, half flesje stevige rode wijn staan. Uiteindelijk de witte maar met de rode in een fles gedaan en deze in mijn rugzak gedaan. Komt misschien altijd nog van pas. De "mix" smaak was overigens heerlijk.

Bij terugkomst in Fatima nog even rondgelopen en een colaatje gedronken en toen maar bijtijds naar bed gegaan. 22.00 uur. Ik drink overigens maar relatief erg weinig wijn. Veeeel water, maar daar wordt je ook zo flauw van.

De wekker om 05.50 uur gezet. Het zou de volgende dag 39graden worden, dus dan maar vroeg beginnen.

Maandag 5 september. Van Fatima naar Tomar
Om 06,30 uur op pad richting Tomar, om de oude route weer op te pakken. Een tocht van

ongeveer 32 km, ook hier weer geen mogelijkheden om tussendoor te overnachten. Opvallend is dat ik al een paar dagen totaal geen Pelgrims heb gezien.

Ik had er goede zijn in. De zgn. rustdag had mij goed gedaan. Het eerste stuk wat glooiend terrein. Toen zeker een uur vlak terrein. Ik werd helemaal blij.

Rotswanden 2 uur zeer smal Iets gebeurd ben je echt aan de goden overgeleverd. Dus heel voorzichtig lopen. Tussen dien smalle paadjes heel warm? Ik liet echt zoals in de woestijn maar dan tussen bossages. Ook hier zonder schaduw.
Het was echt link. 10.00 uur bevond de zon weer goed te branden. 39 graden die dag.

Toen ik de dag begon hoopte ik dat ik snel iets te eten en een koffie con Leche kon krijgen. In Fatima was alles nog dicht. Dan maar hopen dat er snel een dorpje zouden passeren met een Cafe, Bar. Dat heeft tot 11.00 uur geduurd. Dus niet kunnen ontbijten. Gelukkig had ik van de Fischermanns Stew een stuk brood over wat ik in mij kleine rugzakje had gestopt. Dus dat kwam, weet ik uit ervaring, goed uit. Maar van al dat water wordt je ook niet vrolijk van. Moet ik even over nadenken of ik iets anders voor onderweg als drank mee moet nemen.

Ik moet zeggen dat ik het heel fijn vond ongeregeld een slok van mijn eigen blend wijn kon drinken. Alleen deze was wel erg warm geworden.

Onderweg, ongeveer 6 km. voor Tomar, een pad vol stijgingen en dalingen, moest ik wel om de paar honderd meter stoppen om bij te komen. Op een gegeven moment stopte ik in de schaduw bij een huis. Ik had niet veel water meer en het water was heel warm. Dus ook niet echt te drinken. Ik schreeuwde wat en floot op mijn vingers.
Als snel kwam er uit het geheel geblindeerde huis een man naar buiten. Hij gaf mij mij fris water en even later ook een nog een halve literfles water uit zijn koelkast. Zo aardig.

In volgde de originele Camino route, maar Hij adviseerde mij om een kilometer terug te gaan en dan de normale weg te nemen. Deze liep veel gemakkelijker en niet met zulke extreme hoogte verschillen. Dat dus maar gedaan, maar een kilometerheffing de hitte hetzelfde pad veel terug was mentaal flink zwaar.

Voor mijn gevlei geen spijt van gehad. Om 14,30 uur kwam ik uiteindelijk ik Tomar aan en 32,5 km gelopen bij 39 graden. Saillant detail is dat mijn telefoon een piepend geluid gaf met de melding dat de batterij te warm was geworden. Kun je nagaan.

In Tomar aangekomen bij eerste bar een bier genomen. Even uitrusten. Dat heeft wel even geduurd. Ik kon het bijna niet opbrengen om nog 500 mtr. te lopen naar een Hostel toe. Maar ja, je moet wel! Een prima, moderne, schoon Hostel. € 15.00 per nacht incl beddengoed en ontbijt en binnen in het centrum.

Eerst gaan douchen. Ik wist niet dat een koude douche zo lekker kon zijn. Thuis verfoei ik het. Daarna 1,5 uur geslapen. Rond 17,30 uur toch maar het stadje verkennen. Het was nog zo warm en zo drukkend dat je beter maar ergen kon gaan zitten en een versnapering gaan nemen. In mijn geval op geterrasseerde het grote "kerk" plein een grote bier.

Toen het wat minder warm werd ben ik een beetje rond gaan lopen. Een interessant stadje waar ik maar niet naar de ruïnes ben gaan klimmen. In een achtergelegen straatje liep ik langs een goed uitziend restaurant. Hier maar naar binnengegaan en gegeten.

Eerst een Portugese wortelsoep en daarna naturel schnitzel met champignons, frites, rijst en salade en ijs toe. Uitstekend gegeten met een halve fles wijn en twee Mexicano's, (2 dubbele café solo) voor slechts € 12,70. En genoten!

Het was op het plein nog zo gezellig. Alle terrasjes vol hetgeen enorm uitnodigend werkte. Toch maar niet gedaan en om 23.00 uur Naar bed om morgen toch maar weer proberen om vroeg op te staan. De verwachting voor morgen, dinsdag is 42 graden. De Hostel eigenaar vertelde dat het de laatste jaren nog nooit zo warm (44,5gr) is geweest. Ik weet echt niet hoe ik morgen door moet komen want ik moet wel ruim 31 km. overbruggen.

3e verslag van ma. 5 sept. t\m donderdag 8 sept.

Vervolg maandag 5 September.
Laat op de avond raakte in in de Albergue nog in gesprek met Jannik uit Köln uit Duitsland en Rebecca uit Canada. Jannik vertelde dat hij liep met 2 mensen uit Australië en de volgende ochtend om 05.00 uur wilden vertrekken. Ik heb ze de volgende de ochtend niet meer gezien, mogelijk Wel gehoord. Bij het ontbijt, rond 05.10 uur waren er Wel 3 mannen uit Ireland. Een fatsoenlijk gesprek was niet mogelijk, ze waren zo gestrest om te vertrekken.

Dinsdag 6 september van Tomar naar Alvaiäzere, 31,3 km.
De verwachting dat het vandaag 42 graden zou worden. Dat is het dan ook geworden. Omdat ik al om 06.10 uur vertrok heb ik een groot deel in iets mindere hitte gelopen. Om 05.00 uur werd ik al wakker van andere Pelgrims die bezig waren te vertrekken om zodoende niet in de allerheetste periode te lopen. Ik moest nog echt wakker worden en ontbijten.

Zoals ik al schreef begon ik dus al, na een uitgebreid ontbijt, om 06.10 uur aan mijn tocht. Oh, wat vroeg. Maar als je toch al wakker bent gaat dat vanzelf. Omdat het nog donker was en het moeilijk is de aanduidingen te zien, ben ik de gewone weg gaan volgen. De andere hadden allemaal van die zgn. Kolenmijn lampjes op hun hooft. Het grootste voordeel van mijn keuze was dat de wegen geleidelijker stijgen en dalen. Een groot nadeel dat er toch veel verkeer deze weg volgden, met name veel vrachtverkeer. Heerlijk die luchtverplaatsing maar niet die uitlaatgassen en het gevaar omdat het toch om smalle wegen ging.

Maar ja, ik had gekozen. Ik miste hierdoor de mooie paden maar het feit dat ik niet die hoogte verschillen moest maken, in de grote hitte, welke aangegeven staan in mijn route boek, is het mij uiteindelijk goed bevallen. Onderweg redelijk wat schaduw van bomen van de huizen en soms een klein windje. Ik liep heerlijk mijn tempo en kon dat redelijk volhouden. Dat ging overigens van zelf. Over de gehele afstand heb ik 5,6 km. per uur gelopen. Best wel snel. Onderweg toch nog langs de wijnvelden en hier en daar een trosje ervan afgehaald om heerlijk op te peuzelen. Hetzelfde met die verse vijgen hangend aan grote bomen/struiken. Heerlijk, ook omdat je het zoete wel kon gebruiken.

Ik ben om 12.00 uur aangekomen in Alvaiäzere en de afstand was slechts 28.5 km. Dus iets korter. Snel een Albergue kunnen vinden. Gedoucht, en 2 uur heerlijk op mijn bed uitgerust, geslapen. Om 15.00 uur het dorp gaan verkennen, maar daar was ik al snel doorheen. Ik zit nu in een lokale bar/café mijn biertje en glas witte wijn te drinken en dit verslag te schrijven. Het is een dag geworden zonder al te grote mentale en fysieke problemen. Het ging goed!

Ter plekke kun je niet gewoon buiten lopen. Het is "echt" te warm. Geen zuchtje wind, volle zo'n. Ik zit nu in de kerk, heerlijk koel. Je ziet ook niemand buiten. Het is nu 16,30 uur. De keuze is: of naar je bed in de Albergue gaan en op je bed gaan liggen of naar de volgende bar/ restaurant. Ik weet net nog niet. Nu begrijp ik de "siësta ". Toen wij in mei-juni op vakantie waren in Spanje en Portugal ergerde we ons nog wel eens dat de winkels dicht gingen tussen de middag. Maar Independer, mijn huidige omstandigheid kan ik het wel begrijpen. De dame van de bar van zojuist had het niet meer. Vanwege de warmte.

Eerst naar mijn Albergue gegaan. En wie kwam ik daar tegen, de Italiaan Sergio. Hij had een vrije dag in Tomar gehad. Hij was vanochtend al om 04.00 uur van start gegaan. Al snel kwamen er achter, dat hier zitten toch ook geen optie was. Dus naar een gekoelde bar en daar maar weer een Cerveja besteld. En oh!!!! Wat lekker.

Heel mooi! Ik zag twee mensen binnenkomen waarvan Ik dacht, dit zijn geen Portugezen. Ze bestelden iets en voor Mijn gevoel spraken ze Portugees. Ik zocht ze op en raakte in gesprek. Het waren Engelsen die 6 jaar geleden hier heen zijn geëmigreerd. Zijn vinden het hier fantastisch. Gaan nooit meer terug. Wel vinden ze het nu wel erg warm! Wie Niet!

Na een bier bestelde Ik maar een cola. Onderweg heb Ik een aantal keren een sinas besteld. Ik heb gemerkt dat het wel goed valt. Even later Kwam Jannik de Duitser met zijn 2 Australische Mede lopers binnen voor een drankje. Ze bleken ook in dezelfde Albergue te overnachten. Verder inhoudelijk niet met ze gesproken.

Ondertussen is het 18,00 uur geworden. Ik ga nog maar even op Mijn bed liggen om 19.00 uur iets te gaan eten.
Op naar het restaurant. Hier zaten alle Pelgrims, welke ik "tijdens" het lopen geen van allen heb gezien.
Ik was zo moe dat Ik graag alleen wilde eten. Een tafeltje naast mij zat een wat oudere (?) man en vrouw uit Australië. Zij begonnen al snel met mij te praten. Toen was het met mijn zgn. rust gedaan. Zij woonden tussen Brisbane en Melbourne. Zij liepen een stuk en dan namen zij weer de bus tot de volgende overnachtigmogelijkheid. Wat betreft het eten. Ik had eerst een lekkere soep besteld. Toen vis, ik kreeg twee grote stukken met bloemkool en "heerlijke" kool en lekkere aardappels. Daarbij een half flesje lekkere Vino Verde. Ik begrijp niet hoe het uitkan, ik moest uiteindelijk € 5,50 betalen. Rond 21.00 uur naar de Albergue om te gaan slapen.

De volgende dag moest ik 32,5 km. Lopen. Ik had de wekker gezet om 05,50 uur. We konden in de Albergue ontbijten dus voor ik het wist was het 06.45 uur voor ik vertrok. Ik wist dat andere koppels al om 05.30 en 06.00 uur zouden vertrekken. Met de wetenschap dat het "slechts" rond 28 graden zou worden vond ik voor mij wat te vroeg.

Woensdag 7 september. Van Alvaiãzere naar Rabacal. 32,5 km.
Om 06.50 uur ging ik van start. Het was weer helder. Rond 10.00 uur begon ik de eerste wolkjes te zien. Ik schreeuwde: hiep-hiep-hoera. De loop ging goed. Het was wel wat benauwd. Ik liep echt door een prachtige, glooiende omgeving. Het blijft toch steeds heel heuvelachtig.
Misschien had ik er nu wat meer "oog" voor, gezien de wat aantrekkelijker temperatuur. Je kon ook zien dat het hier om een economisch wat sterker gebied ging. Er stonden echt hele mooie huizen langs de route.

Rond 12.00 uur begon het weer geheel op te klaren en kwam er een heerlijk windje bij. Tegelijkertijd kwam ik wel in een open veld te lopen. Dat windje maakte het heel goed te doen. Het zou 28 graden worden, zo maar 14 graden koeler. Maar nog steeds erg warm. Zeker al je moet lopen met een rugzak op en de geplande afstand moet afleggen.

Vandaag zagen we continue Helicopters met zo'n groot watervat eronder hangen overvliegen. Ik denk om snel in te kunnen grijpen als er ergens brand ontstaan. Gisteren scheen er in de buurt al een brand te zijn geweest in de omgeving. Zelf heb ik het niet gemerkt. Het verhaal was wel, wat moet je doen wanneer je er in terecht komt. Geen van allen hadden de oplossing.

Even voor 14.00 uur kwam ik in Rabacal aan. Een dorpje van 1000 inwoners. Een Albergue, een Cafe en 2 restaurants. Net voor mij waren de andere Pelgrims aangekomen. Even wachten dus met aanmelden, dat ging ook al niet zo snel.

Spullen uitgepakt wat ik nodig had en snel douchen. Ik had mijn bed in een kamer met 5 bedden. Toen even op mijn bed gaan liggen en 1,5 uur later zag ik dat iedereen weg was. (Toch wel lekker zo'n dutje) direct naast de Albergue is een restaurant /Bar.

Ik dacht, ik loop even iets verder het dorpje in. Helemaal niets te zien alleen het 2 e restaurant (tje). Het was op de 1e etage gevestigd en kon via een stenen trap met dat boven een heeeel klein terrasje waar een local zat. Ik kreeg de indruk dat de man al de nodige spiritualiën tot zich had genomen. Maar hij sprak wel Engels en Frans! Hij bleef maar praten, ik moest er echt geforceerd een einde aan maken.

Op het mini terrasje van het restaurant heb ik een karaf rode wijn en een soep besteld. Hier had ik echt trek in. Heerlijk en lekker rustig. Hier heb ik het grootste gedeelte van mijn dagelijkse verslag kunnen maken. Vers van de pers.
Zo dadelijk ga ik naar het andere restaurant waar de andere Pelgrims wel zullen zitten, maar mijn ervaring nemen ze niet af.

Na nog een uurtje (1,5) een "napje" te hebben gedaan rond 19,30 naar het nog enig overgebleven restaurant. Daar zaten een ander Australisch stel Claire en Brandon uit Sidney en Jannik de Duitser. Eerst nog even geborreld en daarna aan tafel. We zaten amper toen Sergio (it.) en een Portugees aan kwamen schuiven. We hebben heerlijk gegeten en was super gezellig. En de rekening, dat wil je niet weten. Om 22.00 uur naar de Albergue om te gaan slapen. Terugkijkend op een zeer geslaagde dag. Zo krijg je er weer een beetje plezier in.

Donderdag 8 september van Rabacal naar Coimbra. 29,5 km.
Mijn buurman uit Californië was om 05.00 uur al weg. Dan ben je gelijk ook al een beetje wakker. De 2 Australiërs en de Duitser van gisteravond sliepen ook op dezelfde kamer en we hadden besloten gezamenlijk te starten. "Al" om 06.00 uur stonden we gepakt en gezakt buiten om aan onze tocht te gaan beginnen.

Zwaar bewolkt en redelijk fris buiten, gingen we van start. Het voelde gewoon echt koud aan. Rond 10.00 uur begon de lucht open te breken en werd het zeer behaaglijk. Een uurtje later was er weer spraken van een heldere hemel. 28-30 graden. Zeker de eerste 3,5 uur liepen we door een prachtig gebied. Het leek wel of we door een Kruiden tuin liepen. Prachtige geuren. Ook volop eucalyptus bomen. Deze worden ook veel aangeplant. Een prachtige tocht langs een rivier waar dus helemaal geen water in stond. Was wel jammer.

Opvallend dat onderweg veel oudere vrouwen hout aan het sprokkelen waren. Of loof voor de dieren. Na een paar stops voor koffie en fris kwam ik om 12.15 uur aan in Coimbra. De Albergue is gevestigd in een klooster direct aan het begin van de stad. Het registreren duurde allemaal zo vreselijk langzaam. Ik kan redelijk hiervoor mijn geduld opbrengen, maar nu.....

Ik dacht, ok, ik kan nu gaan douchen en mijn bed opmaken. Nee dus, dat kon pas vanaf 14.00 uur. Je moet dus gewoon heel veel geduld hebben. Zeker dat men pas om 14.20 uur ons de bedden wees.

Na snel gedoucht te hebben en mijn bed geïnstalleerd, maar snel naar de stad. Heel gezellig, echt een toeristenstad. De Zon scheen flink dus toch maar zo veel mogelijk de schaduw opgezocht. Ik wilde wat gaan eten, dus op zoek naar iets aparts, authentiek. Ineens in een achtergelegen steegje van een smal winkelstraatje zag ik een restaurantje wat me aansprak. Niet voor het grote publiek. Het was toen 15.30 uur. Heerlijk een plaatje in de schaduw en een seafood omelet met frites, rijst en salade. Erg lekker met lekkere witte wijn. Daar ben ik ook begonnen met het verhaal van deze dag.
Hoewel ik altijd wel zorg dat de accu goed is opgeladen was het deze keer niet zo. Dus ineens had ik een zwart scherm.

Toen maar als een toerist gaan wandelen. We waren er 2 jaar geleden al eens geweest, maar toch weer mooi en interessant. Het is een grote Universiteitsstad dus ook veel jonge lui. Dat geeft ook een apart sfeertje.

Nu 20.00 uur mijn IPAD aan de oplader en kon ik mijn verhaal afmaken onder het genot van een biertje. Men schrijft dat het morgen rond 28 graden zal zijn. Volgens het routeboek hoef ik morgen maar 22,5 km. te lopen. Dus niet te vroeg opstaan en vertrekken. Maar als de anderen op de slaapzaal wel vroeg gaan lopen ben je toch klaar wakker en ga je er ook maar uit. Ik kan ook een stuk van de volgende route nemen. In dit geval is er Weel een overnachtingsplaats. Ik zal dan 31 km gaan lopen. We zien wel hier het morgenochtend loopt.

Nog een drankje en dan maar gaan slapen. Tot het volgende verslag"

4e verslag van vr. 9 sept. tm zo. 11 sept.

Vrijdag 9 september. Van Coimbra naar Mealhada. 24,5 km. 27 gr.
Allereerste wil ik een ieder bedanken voor de leuke reacties. Doet me goed!
Ondanks dat de afstand niet zo groot is was S'ochtend iedereen, op mij na, al vroeg in de weer. Wat ik later hoorde, was dat iedereen tussen 06.00 uur en 06.30 uur al aan de wandel was. Toen ik echt mijn ogen open deed was alles verder leeg. Ik ben vertrokken om 07.20 uur. In het klooster kon ik pas om 08.30 uur ontbijten, dus maar zonder gegaan. Ik zag dat er na 5 km. al een Cafe was. Heel leuk, maar die was niet open. Pas na 11 km. Kon ik aan de koffie. Mijn 2 Aussies en de Duitser waren daar al aan de koffie.

Na de koffie zijn we gezamenlijk opgetrokken. De ene wat sneller dan de ander maar we lagen niet ver uit elkaar. Vanaf 10.00 uur heldere hemel en even later 27 graden. Heerlijk om te lopen

in een prachtige omgeving wisselend tussen bossen en open gebied. Ook het windje droeg daar toe bij. Zo is het weer leuk om te doen.

Om 12.40 uur was ik bij de Albergue aangekomen. Deze lag 2 km. voorbij het Centrum dus dat was een mentale tegenvaller. Een prima Albergue horend bij een restaurant. Je kon voor € 5,00 meer ook een eigen kamer hebben. Ik heb gewoon voor de Albergue (slaapzaal) gekozen. Opvallend dat ik nog geen enkele keer mijn oordopje heb hoeven te gebruiken. Nu zullen jullie wel hardop denken; zij misschien wel voor mij.

Na gedoucht te hebben ben ik alleen weer naar het dorpje Mealhada gelopen. Het heeft een gezellig winkelstraatje en ik had ook gezien dat er een LIDL in het dorpje was. Die wilde ik natuurlijk ook even bezoeken. Het dorpje staat bekend om zij Speenvarken op de menukaart" ieder restaurant adverteert er mee. Ook in de LIDL verkochten ze deze hele Speenvarkens "vers". Jammer dat ik geen ander eigen vervoer bij mij had. Hier lagen weer zoveel andere lekkere dingen. Heel veel vis en ander lekkers maar ook aparte wijnen.

Na een drankje op het terras, waar ik mijn rode wijn liet vergezellen met mijn bij de LIDL gekochte flinterdunne Jamon Serrano. Nu maar richting de Albergue omdat de restaurantjes hier er niet zo uitnodigend uitzagen. Ik ben gek op lokale restaurantjes, maar niet deze.

Weer terug bij de Albergue, welke ook een restaurant heeft, aan de overkant van de weg een heel klein restaurantje. Even binnen wezen kijken en dacht, hier wil ik wel eten. Even in de Albergue kijken of ik medestanders kon vinden. Gelukkig wel, de 2 Aussies, de Duitser en 3 Deense mensen. Deze laatste Pelgrims had ik die middag voor het eerst ontmoet. Een moeder met dochter en vriend uit Kopenhagen. Wij eerste met z'n víeren er naar toe. De eigenaresse sprak Frans, dat maakte het een stuk gemakkelijker. We hebben daar zoooo lekker gegeten. En zooooo veel. En zulke mooie lokale wijn (bairada) zonder etiket. Wat later kwamen de Denen aan.

We adviseerde ze maar 1 gerecht voor 3 personen te bestellen. Bleek naderhand dat ze daar meer dan genoeg aan hadden. Het was een stoofpot kip met rijst en groenten. Het was al weer 21.00 uur hoogste tijd om naar bed te gaan. Deze dag heb ik voor het eerst weer een van een paar glaasjes wijn kunnen genieten. Hier voor was het water, Icetea, water, biertje, water, sinas, Icetea, water en soms een glaasje wijn.

Toen ik op de slaapzaal kwam, 21.05 uur, lag iedereen al in grote nachtrust. Dus Ik moest heel stil naar bed gaan.

Zat 10 sept. Van Mealhade naar Agueda.25,5 km. 24 graden.
Om 05,45 uur was ik al compleet wakker. Degene die een ontbijt hadden besteld kregen ook van die Nespresso cups. Je kunt het al raden, het apparaat stond op de slaapzaal. Daar werd ik niet blij van. Ik begin met mijn wandeling om 07,25 uur. Met mijn looptempo zou ik om 12,30 uur aankomen op mijn nieuwe bestemming.

De route was redelijk vlak. Heerlijk. Het was bij het begin volledig bewolkt. Al om 08.30 uur trok de hele lucht open. Het zou deze dag 24 graden worden. Heerlijk om te lopen. Ook de route was mooi. In deze route kwamen we steeds door kleine dorpjes. Alleen dat al was prettig. Om 10.00 uur kwam ik de eerste bar tegen. Koffie time! Ik zat er amper en de 2 Aussies en de Duitser kwamen binnen en even later de 3 Denen. Ze waren eerder vertrokken, maar bij de start deze ochtend kon je links om of rechtsom. Zij zijn dus links om gegaan en ik rechtsom.

Ik heb dus een gedeeltelijk andre route gelopen. Vandaar dat ik ze niet gepasseerd ben. Na koffie en broodje weer op pad. Al snel liep ik wat op ze uit. Bij de volgende stop zien we elkaar

dan weer. Ik kan dan wat meer uitrusten. Zo was dat met hardlopen ook.

Rond 10,30 uur zag ik een vrouw met rugzak mij tegemoet komen. We stopten en raakte aan de praat. Het was een jonge dame uit New York USA die van Jean Pied du Port eerst de Camino Française had gedaan toen via Finesterre haar tocht naar Fatima (Portugal) ging maken. Ze was 2 maanden onderweg. Zeer indrukwekkend.

Even later liep ik door een klein industrie terrein en ik zag een hal met een soort Delftsblauwe beschildering met o.a. Wijnvaten. Het had een gewone ingangsdeur die openstond en er stond een auto voor. Ik dacht, even maar naar binnen om te kijken. Het was niets commercieels. Er ging een klingel toen ik binnen liep en al snel kwam er een man aangelopen. Er stonden een paar wijngerelateerde apparaten. De meneer vertelde dat hij eigenlijk alleen gedistilleerd maakte, met name Brandy en likeuren.

Hij liep weg en kwam al snel terug met een plastic zak met een flesje water en 2 appels. Heerlijk gekoeld. Dat mocht ik meenemen. Al snel liet hij vol trots een ordner zien van e-mails van personen waar deze man opstond met de betreffende personen. Ik met hem dus ook op de foto en moest beloven dat ik deze foto zou mailen. In het zakje met de appels en het flesje water zat ook zijn visitekaartje. Het was een korte' maar zeer aangename onderbreking.

Na nog een break, 5 km. Voor het plaatsje, kwam ik om 12,15 uur aan. Eerst een mooie authentieke brug over en direct een heel erg gezellig plein met straatjes vol sfeer. Onderweg hadden we een aanduiding en foldertjes gezien van een Albergue in dit plaatsje. Uiteindelijk bleek dat 1,5 km., bergopwaarts, net even buiten het stadje te liggen. Ik daar toch naar toe omdat in het routeboek verder alleen een hotel en een pension stond. Toen ik dat boven aankwam zag ik een luxe hotel. Ik naar binnen en het stond me niet aan. Te gladjes. Ik vroeg wat de mogelijkheden waren en wat het koste. Ik zei dat ik buiten op mijn 3 vrienden moest wachten en vragen wat zij er van vonden. Ik ben gauw terug naar beneden naar het stadje gelopen om te kijken wat daar voor mogelijkheden waren. Ik kwam mijn cameralens tegen en vertelde wat ik ging doen. Zij gingen toch door naar die zgn. Albergue.

Beneden aangekomen gevraagd naar een Pension. Men verwees mij er naar twee, een die net 2 weken open was. Ik naar binnen en was gelijk enthousiast. Het koste dan wel een paar Euro's meer maar ik had daar een goed gevoel bij. Een werkelijk keurig, luxe Pension. Andere bijkomstigheid, het lag middle tussen de gezelligheid. Na het douchen ben ik gelijk heerlijk gaan lunchen op een terrasje op het pleintje.

De eigenaar van het Pension vertelde dat het vanavond de laatste avond van het stadsfeest was. Ik zag al grote tenten staan, welke al vraagtekens hadden opgeroepen. Ik kreeg van hem zijn passe partou omdat hij vanavond niet kon.

Het was heel gevarieerd aanbod van muziekoptredens, verschillende restaurant in grote tenten, auto's tot snuisterijen en drink locaties. Ook nog een aantal kermis activiteiten. Ik zat daar heerlijk op een terrasje en aan de andere tafel zaten Portugese jongeren. We raakte al snel aan de praat en hadden de mooiste conversaties. Ook liep het qua tijd al snel uit de hand. Super gezellig! Het is nu 23.45 uur en ga nu slapen. Morgen maar een korte route van ongeveer 17 km.

Zoals ook al in de reacties werd aangegeven kan ik binnenkort wat regen verwachten. Vanavond zag ik al zeeeer donkere wolken overdrijven. Kan ik straks toch mijn nieuwe NorthFace regenjack uitproberen. Ik weet nog niet waar ik blijer van moet worden. Heel warm of (forse) regen. Wordt vervolgt.

Zondag 11 september. Van Agueda naar Albergaria Velha. 16.5 km. Is uiteindelijk

geworden naar Oliveira de Azeméis. 38 km. 24 graden.
Omdat ik slechts 16.5 km. zou lopen volgens het routeboek ben ik pas om 07,30 uur gaan lopen. Net om de hoek, op het plein, zag ik dat de bakker met koffieshop open was. Dus eerst maar een Cafe con Letche besteld met een ham-kaas broodjes. Ik had toch geen haast. Het broodje was zo groot dat ik nog maar een Mexicano erbij heb besteld (Dubbele café solo). Uiteindelijk om 08.00 uur op pad. Het was bewolkt maar al direct lekker van temperatuur. Een uurtje later brak de hemel open en hadden alleen maar zon. Omdat het niet zo warm was was het heerlijk om te lopen. De omgeving was prachtig dus de kilometers vlogen voorbij. Het was echt een fantastische loopdag. Halverwege, in een dorpje, ontmoete ik een pelgrim uit Florida. We raakte al lopend aan de praat en hebben zeker 10 km. samen opgelopen. Vlak voor het plaatsje Albergaria Velha, mijn geplande eindpunt, wilde hij even rusten. Ik niet, dus we zeiden dat we in het plaatsje elkaar wel weer zouden treffen.

Toen ik daar aankwam was het 11.00 uur. Dat vond ik toch echt te vroeg. Wanneer ik door zou lopen was de eerstvolgende overnachtingsmogelijkheid 21 km. verder. En er was ook alleen maar een Hotel. Toch maar gedaan want het was zo heerlijk om te lopen en de omgeving was zo mooi! Het eerste stuk was allemaal aardig vlak alleen de laatste 10 km. waren redelijk heuvelachtig. Het ging allemaal zo gemakkelijk dus wat loop ik te zeuren. Om 15.30 uur kwam ik uiteindelijk aan in Oliveira de Azeméis en had uiteindelijk met veel gemak 38 km. gelopen.

Ik daar vragen naar een overnachtingsplaats. Men wist alleen een hotel te noemen. Toen ging ik mijn uitdraai van Albergues en Pensions bekijken en zag dat men in dit plaatsje ook bij de Brandweer kon slapen. Ik dus naar de kazerne van de brandweer (Stond met verkeersborden aangegeven, waar). Toen ik naar binnen keek tonden er alleen maar oldtimers. Wel heel mooi, maar de deuren waren echt op slot.

Op mijn uitdraai stond gelukkig een telefoonnummer. Ik bellen en gelukkig sprak men aan de andere kant goed Engels. Ik vertelde dat ik een Pelgrimganger was en uit Holland kwam. En vroeg of ik bij de Brandweer kon slapen. Al heel snel; natuurlijk. Men had een nieuwe kazerne en zou binnen 5 minuten er zijn. Ondertussen was er een andere Pelgrim uit Portugal daar aangekomen, dus waren we met z'n tweeën. Er stonden 6 opgemaakte bedden en er waren keurige, schoen douches en toiletten. De Brandweerman vertelde dat er maar heel weinig gebruik van werd gemaakt. Onze gegevens genoteerd, € 5,00 betaald en weg "als" de Brandweer. Ik wist dus van de mogelijkheid om bij de Brandweer te slapen. 2 dagen geleden zei ik nog tegen mijn clubje, ik wil zeker een keertje bij de Brandweer overnachten. Dus gelukt. Verder Heerlijk gedoucht en met z'n tweeën ergen een drankje gaan drinken.

Straks een pizza om de hoek gaan eten en maar vroeg naar bed. Morgen wil ik ongeveer 30 km. lopen zodat ik dinsdag maar 15 km moet lopen naar Porto zodat ik die dag nog wat extra tijd over heb. Ik denk wel dat ik een extra dag daar wil blijven. We zien wel. Tot een volgende keer"

5e verslag van maandag 12 sept. tm woensdag 14 sept.

Maandag 12 sept. Van Oliveira de Azeméis naar G30.3 km. 24graden.
Na een spannende, goede nacht, om 07.20 uur vertrokken aan mijn tocht. Ik wilde tot 17 km. Voor Porto een overnachting vinden. Ik had op internet gezien dat er bij het klooster " Mosteiro de Säo Salvador de Grijó" dit jaar een nieuwe Albergue was gekomen. Dit was dus mijn doel.

Het was bewolkt en lekkere temperatuur. Marko, de Portugees die ik regelmatig tegenkom en ook bij de Brandweer sliep, was een half uur eerder vertrokken. Ik heb hem die dag verder niet meer gezien. Overigens geen enkele pelgrim. Na een uur brak de zon door. Gelijk warm. Maar te accepteren. De eerste uren liep ik door prachtige omgeving. Wat mij de laatste dagen zo opgevallen is dat ik nu zo veel mooie huizen tegenkom tov. eerder. Je ziet hier veel meer zgn. welvaart. Tegelijkertijd zie je hele complexen onafgebouwd, of een hele rij volledig afgebouwde, geschakelde villa's staan die leeg staan en nog aan de centrale voorzieningen moeten worden aangesloten. Dat kun je zien omdat het in Portugal bij ieder huis aan de straatkant gebeurt. Deze kastjes stonden allemaal nog open. De huizen zeker 10-15 jr. geleden gebouwd. Ook zie je dat wanneer je even van de doorgaande weg bent de wegen bestaan uit grind, zand of kinderhoofdjes. Zelfs de mooiste bungalows, er staan er echt heel veel, liggen aan dit soort wegen. Ook heel veel nw. winkelpanden die leeg staan. Half of helemaal afgebouwd.

Op een gegeven moment, zeker 2 uur lang' liep de route langs de nationale weg. Daar wordt je toch niet blij van. Even later ging de route toch weer door mooi gebied. Helaas werd het ook heuvelachtig. Al met al was het een goede dag. Onderweg de nodige" stops gemaakt. Het was een relaxed day.

Bij de Albergue aangekomen was er alleen een Portugees die ik ook eerder al was toegekomen. Een keurige, gezellige Albergue met leuke binnenplaats. Al snel kwam de Portugees Marko binnen. Niet veel later kwamen de 2 Aussies en de Duitser binnen die ik al 2 dagen niet meer had gezien. Zij hadden deze dag 42 km. gelopen om morgen bijtijds in Porto te kunnen zijn. Hetzelfde als ik.

Omdat het een nieuwe Albergue was bij een klooster had ik het gevoel dat er wel eens niets te eten was. Ik als voorzorg toch maar naar de supermarkt gegaan om boodschappen te doen. Een fles wijn, brood, kaas, en Jamon Serrano. Gelukkig dat ik het gedaan heb. Er was alleen koffie en fris en wijn te krijgen. Naderhand bleek dat de buren voor de Pelgrims gezamenlijk wilden koken. Fantastisch, alleen ik had al besloten voor mijn eigen eten en drinken te zorgen.

Mijn meegenomen wijn was er al snel door heen met de andere Pelgrims. Bij het café konden we alleen glazen wijn krijgen dus hebben we mijn fles maar snel leeg gemaakt, was als snel gebeurd, en hebben deze steeds weer daar laten vullen. Alles bij elkaar was het enorm gezellig.

Toen de groep ging eten ben ik aan mijn eigen maaltijd begonnen. Het restant wijn, het brood, de kaas, en de Jamon Serrano, alles bij elkaar heb ik in de keuken van de Albergue heerlijk gegeten. Ennnn er was voldoende wijn over voor de maaltijd.
Even later werd ik geroepen naar het huis om nog even een aperitief te nuttigen. Ik kwam in een supergrote kamer met ergens een kast, een tafel en verder eigenlijk niets meer. Toen hebben we allemaal een glaasje port gekregen. Daarna in de Albergue nog gezellig bij elkaar gezeten.

Omdat we de volgende dag naar Porto slechts 17 km. Behoefte te lopen hadden we afgesproken gezamenlijk om 07,30 uur te gaan vertrekken. Het was een slechte nacht. Forse storm en regen. Normaal wordt ik daar niet wakker van, maar deze keer dus wel. Verder voor het eerst een mug op de kamer. Saillant detail, ík heb nog steeds mijn oordoppen niet behoeven te gebruiken.

Dinsdag 13 sept. Van Grijó naar Porto. 17 km. Uiteindelijk 20 graden.
De voorspelling was dat we nog wat regen zouden krijgen. Dus regenhoes Voorde rugzak maar te voorschijn gehaald. Mijn regenjack stand-by en maar een dun jackje aangetrokken. Tot op heden heb ik alleen maar in een singletje van het hardlopen gelopen. Gelukkig is het droog gebleven alleen de paden niet. De eerste 10 km. door een prachtig bossig gebied. Wel met een flinke klim van zeker 2,5 km de Calzada Romana geheten. Een oude romeinse weg met van die grote en kleine keien. En dan nog glibberig vanwege de regen van die nacht. We hebben ook de nodige "vijvers" moeten slechten. Ik moet zeggen het was letterlijk en figuurlijk een hele klim. Ook hier gold weer dat je enorm op moet letten op de route bewijzering. We gingen weer flink de fout in en daardoor extra kilometers gemaakt.

Uiteindelijk kwamen we weer op de originele Camino route. En uiteindelijk Mooi weer gewórden. Wanneer je bijna al de "gewone" straten ziet van die kinderhoofdjes en de auto's die hier over razen is het goed zaken doen voor de schokbreker fabrikanten.

Op een gegeven moment liepen we door een klein gehucht en zagen we daar bij een openbare "oude" Wasplaats een oud vrouwtje gewoon haat was doen. Ik vond dat toch wel heel bijzonder.

De groep was wat uit elkaar gevallen en we hadden afgesproken voor de brug over de Douro op elkaar te wachten. Om 11.00 uur was ik samen met Jannik bij de brug. Het eerste wat ik heb gedaan is een mooi glas Tawny port besteld. Een tijdje later kwamen de Aussies. We hebben samen iets gedronken en zijn ieder zijns weegs gegaan.

Ik zou een extra dag blijven, de Aussies moesten door vanwege hun terugvlucht op 24 sept. Anders zouden ze het niet redden. Jannik zou bij een vriend in porto slapen.
Het afscheid Was toch weer emotioneel. We hebben Veel met elkaar gezien en opgetrokken.

Ik naar mijn hostel wat ik gisteren via booking.com had geboekt. Vlak bij het echte centrum gelegen aan de bekende straat Rua de Santa Catarina.

Daarna naar de kade van de Douro gegaan om daar te gaan lunchen
Ik had een AA plaats aan de kade" mijn lunch bestond uit het resterende brood en ham en kaas van gisteren. Toen ik naar de kade liep heb ik nog wel in een winkel een fles lekkere Rosé gekocht voor € 1,80 per fles. Ja, deze was erg lekker.
Ik heb daar zo heerlijk, ongecompliceerd geluncht. Heerlijk in de zo'n met mijn benen bijna in het water.

Daarna heerlijk geslenterd langs de kades. Ook in Villa Nova de Caia, het Port plaatje wat direct aan Porto ligt" Ik zit nu echt aan de kade bij een restaurant een mooie Douro wijn te drinken (Bleek ook aan mijn rekening). Tijdens mijn slentertocht door Porto liep ik in een heel smal staatje en zag daar een African Bar. Ik heb dat toen een biertje gedronken. Ik had mij voorgenomen daar wat te gaan eten, wat ik nu ga doen. 19.00 uur. Ik was daar de enige bezoeker, ik heb er heerlijke vis gegeten. Vraag niet hoe deze heet, maar was heerlijk. Om 21.30 uur gaan slapen. Ik had de wekker om 07.00 uur gezet want ik had de volgende dag een vrije dag ingepland.

Woensdag 14 sept. Porto - Porto. 18 graden
Ik had gisteren een ticket gekocht voor een "dagtrip" met de boot over de Douro. De afvaart was om 09.00 uur dus ik behoefde niet zo vroeg op te staan. Ik dus om 07.00 uur opgestaan. Gedoucht en aangekleed en om 07.30 uur stond ik buiten. Dus veel te vroeg. Het was max. 20 min. lopen, dus voor achten stond ik al bij de kade. Toen maar een koffie gedronken.

Nadat we ingecheckt hadden om 09.00 uur konden we gelijk aan het ontbijt beginnen wat in de prijs zat. Ook later de lunch. Het weer was heerlijk, licht bewolkt met rot veel zonnige momenten. Plaats genomen op het buitendek. Het was echt heel mooi. Zo zie je het anders dan met de auto. We moesten 2 sluizen passeren waarvan er één voor mij wel heel bijzonder. We moesten een hoogte overbruggen van 36 meter. De gids zei dat dit de sluis was in Europa met het grootste hoogteverschil. Ik vond het zeer indrukwekkend.

Rond 12.00 werd de uitstekende lunch verzorgd. Incl. Een fles prachtige wijn, 1,5 liter water en een glas Tawny Port. Hierna had ik wel even mijn siësta willen houden, alleen dat ging deze keer niet. Gepland was dat we rond 16.00 uur op onze eindbestemming met de boot zouden zijn. In het plaatsje Régua. Een vaartocht van 106 km. Ik moet zeggen, ongeveer die laatste 2 uur had van mij niet meer gehoeven. Je hebt de omgeving vanaf de boot dan wel gezien. Er was meer wind gekomen en de bewolking was volledig. daarom maar weer binnensdek gegaan.

Wat tijdens de boottocht opviel is toch we de mooie Douro omgeving. Ook opvallend de toch wel vele oude schepen die gewoon tegen de wal aanliggen of voor iets ander dan een varend schip worden gebruikt. Dus om 16.00 uur aangekomen in het dorpje
Régua. De terugreis zou met de bus gebeuren. Een tocht van 150 km. Om 17.00 uur zou de bus komen, dus hadden we nog wat tijd om in het stadje rond te lopen.

De terugreis ging voorspoedig alleen al snel zagen we "pikzwarte" wolken. Dus regen wat ze niet hadden voorspeld, maar wel voor morgen. Hopen maar dat het morgen droog blijft. We moesten uiteindelijk uit de bus. 19.00 uur" Ennnn het regende nog. Ik snel naar een van de vele winkeltjes snel een paraplu's gekocht voor € 2.00. Dat was mijn beste investering van de laatste weken. Ik had een soort grogs aan met sokjes. Deze in de bus nog maar uitgetrokken' deze zijn dus nog droog. Ik zelf verder dus ook. Op een gegeven moment begon het echt te hozen. Toen maar even geschuild in de hal van C&A. Die was nog heerlijk verwarmd ook. Ik had maar dunne kleren aan. Omdat het al wat later was geworden maar snel een soort snackbar opgezocht om wat te eten. Na het eten was het gelukkig droog, dus rustig naar mijn Hostel en mijn dagverslag afmaken. Nu is het 21.30 uur. Posten en naar bed.

(Tot op heden nog steeds geen foto's gepost. Deze komen eraan. Ik moet me erg echt even toe aanzetten)

6e verslag van do.15 sept tm zat. 17 sept

Donderdag 15 sept. van Porto naar Vila do Conde 35,5 km. 19 graden

Om 07.00 uur vertrokken. Ik had besloten de nieuwe "kustroute" te nemen. Deze wijkt af van de traditionele route en is wel wat langer maar gelukkig geen heuvels, hoop ik. Ik was ook benieuwd, omdat deze verijdeld nieuw is, op de weg goed aangegeven staat. Deze route staat nl. niet in mijn routeboek.

Ik wilde een stuk afsnijden en moest daarom zeker 10 km. door de stad lopen om bij de oceaan te komen. Het was zo saai en moeilijk om de juiste route te nemen. Deze stond nl. niet aangegeven. Had ik maar de Douro gevolgd, was wel wat om maar zeker gezelliger en niet zo een gezoek. Bij Matosinhos kwam ik bij de oceaan. Een redelijke grote havenplaats.

Vanaf dat moment liep de route alleen maar langs de kust. Heel mooi. Na Matosinhos is er een mooi pad aangelegd, wel 20 km. lang gedeeltelijk soort schelpenpad en grootste gedeelte van houten vlonders een meter boven maaihoogte. Heel bijzonder. De weersvoorspelling deze morgen was dat het droog zou blijven, dus niet. Even buiten Matosinhos wilde ik een kopje koffie gaan drinken en ik zat nog niet binnen en het begon te regenen. Ik dacht bij mezelf, zitten blijven Aad. Ik had nl. geen zin om mijn Regenspullen aan te doen. Na een half uur werd het droog, ik dus op pad.

Het bleef er wel dreigend uit zien. Na een half uur begon het weer te regenen en ik dacht, ik blijf achter een muurtje staan met mijn gister gekochte paraplu. Ik werd toen voorbij gelopen door een dame en zij maakte een opmerking. Weet niet eens wat. Zij had wel haar regenkleding aan. Ik zag dat het niet te lang zou regenen, dus even later weer op pad in mijn zomerse kleren. Het was niet koud. Als snel haalde ik dame in, een Duits meisje, Carina van 25 jr. oud, uit Ulm. Ze had er flink de pas in en al snel raakte we aan de praat. Uiteindelijk hebben we de gehele verdere samen opgelopen. Ze was ook in Porto gestart, het was haar eerste Camino dag. Wel had ze in 2011 de Camino Français gelopen. Heel gezellig en voor ik het wist had ik ruim 35 km. gelopen.

In Vila do Conde snel een gemeentelijke Albergue kunnen vinden. Geheel nieuw, mooi schoon. Amper onze bedden geïnstalleerd kwam er een jonge dame Danuta uit Litouwen en het meisje Evgeniya uit Rusland (uit oost Rusland, 3750 km. bij ons in Gaanderen vandaan) in onze kamer. Zo dadelijk gaan we gezamenlijk eten in een restaurant. Was heel gezellig en hebben er een Pelgrimsmenu besteld. Uiteindelijk moesten we voor 4 personen incl. Drankjes € 23,50 afrekenen. Hoe kunnen ze het er voor doen. Zelf koken en drank is duurder!.

Vrijdag 16 sept. Van Vila do Conde naar Marinhas. 30 km. 23 graden.
Om 06.55 uur vertrokken. Ik ging verder met de kustroute. De anderen van het gezamenlijke diner gingen weer richting de traditionele route. Mijn route was weer prachtig, langs de kust met allemaal kleine dorpjes. Prachtig, was een rust het uitstraalde. Echt iets om te onthaasten. Op een gegeven moment kwam ik door een echte badplaats en even later weer die kleine dorpjes met rijtjes huizen aan de standkant. Heel idyllisch.
Het was weer heerlijk loopweer. Zonnig met een klein windje.

In het dorpje' voor het plaatsje waar ik wilde overnachten werd ik aangeklemd door een 6-tal jongeren van rond de 15 jaar. Ze wilde met mij op de foto. We raakten verder in gesprek. Een paar spraken goed Engels. Toen ik zei dat ik uit Nederland kwam zeiden ze gelijk "Wiet", "Wiet" en dan het roken gebaar. Ik lachte me rot. Ze wilde daar alles over weten" nog een hele tijd gezellig staan kletsen.

Toen ik in het gehucht Marinhas aankwam had ik mij in het vorige stadje laten informeren betreffen de Albergue aldaar. Ik moest me via de Rode Kruis post daar registreren. Van daar moest ik nog ongeveer 500 mtr lopen naar de onbemande Albergue" Ik had een sleutel meegekregen. Ik was er met een Zuid Afrikaanse de eerste.

Ik kwam daar in contact met de Duitser Markus welke ik onderweg al was tegengekomen. We sprake af samen te gaan eten. Hij vroeg of ook twee andere Duitse dames; Bettina en Cristina mee mochten. Het werd een hele gezellige avond. Lekker gegeten, ik heb gegrilde octopus gegeten. Echt lekker!. We kwamen terug in de Albergue en daar zaten 2 broers uit Ireland. Het werd erg gezellig. Nog wat wijn bij de lokale bar gehaald. Leuke verhalen en veel gelachen. Uiteindelijk is het voor Camino begrippen, redelijk laat geworden, 23.30 uur.

Zaterdag 17 sept. Van Marinhas naar Viana do Castello. 21 km. 24 graden.
Omdat het gisteren onverwachts nogal laat was geworden en om dat ik slechts 21 km. behoefte te lopen ben ik pas later opgestaan. Rond 07.30 uur vertrokken en direct via het Café waar ik samen met de 2 Duitse vrouwen en Markus, ook een Duitser, na 2 heerlijke grote koppen koffie en grote croissant heb genuttigd uiteindelijk om 08.30 uur vertrokken.

Markus was al een 20 min. eerder vertrokken en ik samen met de twee gestart. Al heel snel kwam ik er achter dat mijn tempo redelijk hoger lag. We hebben gedag gezegd en ik ben mijn eigen weg gegaan. Na 5 km. kwam ik het eerste café op de route tegen en daar zat Markus. Ik ook aangeschoven en na niet al te lange tijd zijn we samen op pad gegaan. We hebben de gehele verdere route samen opgelopen. Ik heb mijn tempo aangepast aan de zijne. Dat ging prima. Was nog gezellig ook.

Vandaag en totaal andere route. Weg van de kust en door heuvelachtig terrein. Heel mooi. Zeker toen we op een gegeven moment het bos ingingen. Een smal pad waar we ver beneden ons een beek zagen lopen. Deze hebben we verder gevolgd tot we een stuk naar beneden waren afgedaald over moesten steken. Het was bij een soort meertje waar men een pad door het water hadden gemaakt met grote stenen over grote stenen. "Prachtig wat een sfeer".

Het vervolg was verder ook prachtig. Op een geheven moment kwamen we door een klein dorpje geheten "Santiago". Heel bijzonder. Daar stond ook een mooie kerk. Wij naar binnen en werden opgevangen door een oude vrouw. Wij moesten onze naam, leeftijd, waar we vandaan kwamen in een boek schrijven. Daarna kregen we een stempel van de kerk in onze Credential. Dat is ons boek waarin wij bij iedere Albergue waar we overnachten een stempel krijgen met datum. Dit uiteindelijk om in Santiago de Compostela ons dan welverdiende certificaat te krijgen.

Uiteindelijk kwamen we om 13.30 uur aan in Viana do Castello. Een haven-vissersplaats. We liepen over de brug naar het stadje en ik had gelijk het gevoel dat Lucia en ik daar 2 jaar gelden ook zijn geweest. We konden slapen in de Albergue van het klooster direct over de brug. Daar stond dat deze pas om 15.00 open ging. Ik toch maar aanbellen en uiteindelijk deed een geestelijke open. We mochten alvast onze rugzakken meer zetten en om 14.30 uur terug komen. Dan zou hij ons verder helpen.

Twee jonge dames voor ons bestelde een twee persoonskamer. Markus wilde, bleek, dat ook wel graag en vroeg of daar ook in mee wilde gaan. Ik vond het prima. De kosten werden wel van € 6.00 p.p. verhoogd naar € 12.50 p.p. Dat hebben we dus gedaan. Het deed me herinneren aan ongeveer 35 jaar geleden dat Lucia een vakantie in Spanje hadden waar we in Paradores sliepen. Dat zijn ze luxe hotels in door de staat gerenoveerde Kloosters, oude gevangenissen en dat soort karakteristieke gebouwen. Alleen nu dan voor een zeer acceptabele prijs.

Heerlijk gedoucht en toen naar het centrum waar ik nu op en terrasje mijn verhaal aan het schrijven ben. Het is nu 17.00 uur. Overal in het centrum podia. Blijkt dat er vanavond een muziek festival is. Het mooie van een eigen kamer is dat we kunnen gaan en staan wanneer we willen. Dus niet voor "vaak" om 22.00 binnen zijn. Hoe het vanavond verder afloopt horen jullie wel.

7e verslag van zo. 18 sept tm di 20 sept

Zondag 18 sept. Van Viana do Castello naar Caminha. 28,5 km. 26 graden
Gisteravond met Markus op een prachtige zomeravond op een terras aan de kade Tapaz gegeten, met "mooie" wijn. Daarna nog even rondgelopen langs de diverse podia met allerlei soorten muziek. Enorm veel sfeer. Omdat we maar 1 sleutel hadden ben ik uiteindelijk toch bijtijds gaan slapen.

Mijn mooiste Camino Portugues dag tot nu toe"
Om 07.30 uur vanuit het klooster vertrokken. Na koffie met croissant om 07.50 uur op pad. Markus wilde wat later starten dus ik ging alleen. Eerst het stadje uit en ik heb gekozen om de kustweg te nemen. Daar heb ik dus geen spijt van gehad. In eerste instantie vanwege het "mooie" en verder omdat ik mensen ontmoet heb waarmee ik een heel fijn gesprek heb gehad.

De tocht van vandaag was zo divers. Eerst via een pad op palen direct langs de kust. Dan weer een stuk iets binnenwaarts door een soort duingebied. Dan weer direct langs de kust. En dat ging zo maar door. Maar die kust is ZOooooo mooi, zo anders. Zo ongerept, zo zonder toerisme. Vanaf het noorden gezien al vanaf Caminha.

Op een gegeven moment kwam ik uit de duinen en zag aan de overkant van een riviertje een kustlijn, volop in de zon, met allemaal terrasjes. Het plaatsje heet Vila
Praia de Âncora. Wat een sfeer. Alhoewel ik nog 10 km. moest lopen tot mijn volgende doel Caminha, wilde ik gelijk stoppen. Zo een sfeer. Ik kreeg ook spontaan honger. Ik heb uiteindelijk de drang weten te weerstaan, een stroopwafel genomen en wat water gedronken en maar verder gegaan.

Ik moest wel door omdat ik onderweg op een kleine parkeerplaats in de middle of knowhere een kleine camper zag staan met Nederlands nummerplaat. Het was de eerste tijdens mijn tocht. Ik zei in het Nederlands, een hele goede morgen. Mijn oproep werd al snel beantwoord en uitgenodigd voor een kopje thee. Ik ben zeker een uur bij Ad en Hildegard uit Amersfoort geweest. Zij waren een rondrit in Portgal en Spanje aan het maken van 3 maanden.

We raakte over van alles in gesprek, soms met de nodige emotie. Heel mooi. Daarna nog aan de koffie en nog veel verder gepraat en toen toch maar weer op pad.
Door dit zeer fijne oponthoud was ik redelijk achter op mijn schema gekomen. Niet dat het maar ook iets uit maakt. Alleen kom je later aan in de Albergue welke je als einddoel had gesteld. Ik heb gemerkt dat er dan toch een soort angst naar boven komt, er zal toch wel plaats zijn. Gelukkig wel. Snel gedoucht en naar het heel gezellige stadsplein gegaan waar ik onder het genot van een grote bier dit verhaal aan het schrijven ben.

In de Albergue aangekomen vroeg de beheerder welke route ik verder wilde volgen. De ene direct naar de traditionele route en de andere direct met een Ferry het water oversteken en dan verder een hele mooie kustroute' nu dan in Spanje, om uiteindelijk ook op de traditionele route te komen. Ik had deze tip onderweg van een local gekregen die goed Engels sprak. Meestal benader ik iemand maar nu deed deze Portugees het. Hij had overigens ook een Camino shirt aan. Verder nog wat ervaringen uitgewisseld.

Nu 19.00 uur ga ik op zoek naar een goed visrestaurant omdat ik daar enorme trek in heb. Wordt vervolgd. Het vervolg is nu al direct. Ongeveer 3 km. voor mijn einddoel liep ik 3 wat oudere mannen voorbij. Zoals gewoonlijk raak ik al lopend met deze mannen in gesprek. Deze mensen kwamen uit Duitsland. Ze liepen erg langzaam zodat ik snel doorging.

Toen ik op advies van een Portugese meneer naar een goed visrestaurant ging zaten deze 3 Duitsers met nog een Duitser en een Spanjaard aan een tafel te dineren. We groeten elkaar en ik ging mijn eigen weg in het restaurant. Toch al snel ontstond er communicatie tussen ons. Nadat ik mijn eten, een traditionele Robalo (Portugese visstoofpot) op had werd ik uitgenodigd om bij hun aan tafel te komen zitten. Het werd erg gezellig. Er kwam nog wat wijn met kaas op tafel. Deze mensen waren oud collega's en kwamen een aantal keren bij elkaar om iets speciaals te doen. Het waren mensen die hoge posities bij Ford (auto's) hebben bekleed. Nu deden zij op "hun" manier de Camino Portugues. We namen afscheid van elkaar en waren ervan overtuigd dat we elkaar nog zouden tegenkomen.

Maandag 19 sept. Van Caminha naar Tui. 32 km. 23 graden.
Om 07.05 vertrokken. De route ging naar het binnenland dus verliet ik de kust. De gehele route liep langs de rivier de Minho welke de scheidslijn is met Spanje. Er is met Europees geld een fiets-wandel pad aangelegd Valence, even voor Tui. Ik ben deze gaan volgen. Het grappige is dat deze ineens ophoud en ik weer naar de nationale weg werd gedirigeerd. Na een paar kilometers werd er aangegeven dat ik weer naar links, naar de rivier kon lopen. Dit herhaalde zich een paar keer. Ik denk dat ons Europese geld toen op was.

Een keer maakte ik mee dat het pad ineens ophield, na zeker een aantal kilometers geen afslag te hebben gehad, en ik in een soort jungle terecht kwam. Teruggaan was geen optie. Een zeer smal, bijna niet belopen pad van zeker 40 cm. breedte. Aan de zijkanten veel "natte" varens.

Soms moest ik redelijke zijgeulen of flink naar beneden glijden en weer klimmen.

Op een gegeven moment kwam ik via een prachtig stadspark vol activiteitsmogelijkheden om sport te bedrijven aan in de stadje Vila Nova de Cerveira. Een bijzonder gezellig plein waar ik twee koppen koffie heb genuttigd. Wilde er wel meer nemen omdat ik er heerlijk zat om naar mensen te kijken. Toch maar weer op pad.

Op een gegeven moment werd het langs de rivier lopen toch wel heel saai. Ik kwam geen huizen tegen, geen dorpjes en zeker geen Cafe's. Zo'n 10 km. voor mijn einddoel kwam er in eens een lokale weg van rechts welke wen stukje parallel met ons pad liep. Ik dacht, laat ik deze maar volgen. Was geen slechte beslissing. Ik kwam weer huizen tegen, weer kleine dorpjes en ineens het bordje, over 200 mtr. een restaurant. Hiep hoi dacht ik toen. Ik was wel aan een pauze toe.

Toen ik daar aankwam zaten de 5 Duitse/Spaanse mannen welke aan de lunch wilden beginnen. Buiten stond een bord: Menu € 6.00. Ik echt bij mezelf, dat kan er vandaag wel af. Het elkaar weer zien was al erg leuk en we hebben veel gesproken en veel gelachen. Er kam wijn en bier op tafel dus de stemming zat er al snel in. Iets later kwam ook nog een Duits meisje, Geraldine uit Dortmund die ik al eerder had gezien aanschuiven. Het eten was meer dan prima. Na een uur en een kwartier, zo lang heb ik nog nooit een pauze genomen, ging ik weer op stap. Voor het menu, de wijn en ijs moest ik € 9.50 afrekenen. Het was een rib uit mijn lijf.

Op een gegeven moment hoorde ik het lawaai van een trein. Heel bijzonder, een groot aantal goederenwagons werden voorgetrokken door een heuse, oude Stoomlocomotief. Prachtig om te zien. Zo iets verwacht je toch niet meer in deze tijd. Ik was helaas te laat met mijn camera.

Mijn allereerste einddoel was het plaatsje Valence. Toen ik daar aankwam en bij de Albergue aankwam was deze gesloten wegens renovatie. Het was de enige Albergue in het stadje. Dan maar doorlopen tot het volgende stadje. Gelukkig maar 4 km. verder. Om 16.00 uur kwam ik in Tui aan. Een stadje met een oud centrum. Ik had gelezen dat de Albergue naast de Cathedraal lag. En deze lag op een heuvel. Kon dus niet fout gaan en ging dus ook niet fout.

Ik me ingeschreven. Twee pelgrims voor mij werd gezegd, kamer X bovenverdieping en bednummer Y. Ik werd persoonlijk begeleid naar een aparte kamer op de benedenverdieping. Deze was nog helemaal leeg. Wat ik al eerder heb meegemaakt in mijn Camino Norte is dat "wat" oudere mensen een aparte kamer/slaapzaal krijgen. Ik denk dat dit nu weer het geval was. Ik spullen uitgepakt en weer snel onder de douche.

Toen ik klaar was ging ik naar de hal en zag de 2 pelgrims die net voor mij hadden ingecheckt. Ze kwamen uit Duitsland en raakte aangenaam in gesprek. Nog geen 2 minuten later kwam Carina aangelopen. Het meisje waar ik een aantal dagen geleden zeker 20 km. mee heb opgelopen en die daarna weer de traditionele route is gaan lopen. Dus niet de kustroute is gaan vervolgen zoals ik. Zij hoorde mijn stem en kwam toen naar mij toe. Heel leuk haar weer te zien.

Met de 2 Duitsers gezellig op een terrasje wat gaan drinken en hadden afgesproken dat we om 20.00 uur gezamenlijk ergens zouden gaan eten. 19.55 uur kwam ik Markus die ik 2 dagen gelden voor het laatst had gezien ineens weer tegen. Ook weer erg gezellig. Hij was 2 dagen geleden iets eerder gestopt en vandaag wat meer extra gelopen. Uiteindelijk zijn we met vijven, en iets later ook nog een Geraldine uit Duitsland op een terras heerlijk wezen eten.

Omdat we weer in Spanje waren moet de klok weer een uur vooruit. Dus we hadden een uur minder. Dat hebben we gemerkt want de Albergue ging om 22.00 uur dicht, dus we moesten ons nog haasten.

Ik was er nog niet aan toegekomen om mijn dagelijkse verhaal te schrijven dus zit in nu dus, in

het donker, mijn ding te doen. Het is nu 23.15 uur en sluit het af en ga slapen.

Dinsdag 20 september. Van Tui naar Albergue de Mos. 21.5 km. 24 graden.
Vannacht slecht geslapen. Een raamdeur knalde om de zoveel tijd dicht, zelfs ik werd er steeds wakker van. Daarnaast heb ik tot op heden alleen in een katoenen slaapzak geslapen. Maar vannacht was het ook echt koud. Ik had alleen geen zin om mijn slaapzak in de nacht uit mijn rugzak te halen. Op een gegeven moment ben ik uit mijn bed gegaan en heb het raam dicht gedaan.

Om 05.30 uur gingen er diverse wekkers af. Verschrikkelijk. Ik geloof een uur later weer. Uiteindelijk ben ik, als laatste, om 07.30 uur opgestaan omdat we om 08.00 uur de Albergue moesten verlaten. Eerst met een paar Pelgrims naar een Cafe.

Markus kwam er toen achter dat hij zijn telefoon niet bij zich had. Was een vervelende situatie. Markus terug naar de Albergue maar de deur was dicht. Ik moet zeggenDt ik deze deur als laatste had gesloten. Later hoorden we dat Markus om 10.00 uur weer in de Albergue naar binnen kon. Zijn telefoon bleek over zijn kussen te liggen. Dus uit het zicht. Maar gelukkig deze is terecht. Ondertussen waren wij; Dimitri uit Griekenland, Geraldine uit Duitsland en ik op pad gegaan.

Vandaag lekker weer, een prachtige afwisselende route door bos, landschap en kleine dorpjes. Al snel moesten we Dimitri achter ons laten. We hebben niets afgesproken om samen te lopen maar Geraldine had ook een goed tempo. Uiteindelijk hebben we de gehele dag samen gelopen. Frustrerend was dat ik bergopwaarts haar "voor". moest laten.

Ook hadden we afgesproken om niet veel tijd aan de lunch wilden besteden. In de plaats Poriño was een grote markt. Hierdoor hadden we al een stukje pauze omdat we slecht heel langzaam er door heen konden lopen. Aan het eind van de stad was een grote Lidl en gingen daar onze pauze (lunch) houden. Op de markt hadden we al wat brood gekocht, bij de Lidl beiden een fles vruchtenyoghurt, 2 nectarines en nog wat brood.

Al lopend hebben we verder geluncht. De omgeving was werkelijk prachtig. Je ontkomt er niet aan stukken langs de weg te moeten lopen. Was vandaag zeker geen probleem. In eerste instantie wilde ik Ongeveer 30 km. lopen. Geraldine wilde graag stoppen in Albergue de Mos. Een klein gehucht met ongeveer vijf huizen, Restaurant en een Albergue met heel veel sfeer. De tocht was Slechts 21,5 km. lang. Weinig maar uiteindelijk prima omdat morgen volgens het route boek slechts 18.5 km. Is en. Resterende van vandaag; 10 km. Is totaal zo'n kleine 30 km.

Ondanks dat Geraldine (30 jaar) er flink de pas in hield hebben we enorm veel gelachen. Was werkelijk een mooie dag.

Ongeveer om 12.30 uur kwamen we in Mos aan. Heel leuk was dat we hier ook weer Caroline (25 jaar) uit Duitsland troffen. Eerste zo snel mogelijk douchen, bed incl. slaapzak installeren, mijn kleren wassen nog even bijkletsen en toen maar een verfrissing halen in de bar. Omdat het nog zo vroeg was heb ik na de verfrissing een kleine siësta gehouden. Ondertussen was Markus ook aangekomen. Was een fijn gevoel. De familie was weer compleet.

We hadden wel al vast een tafel gereserveerd voor ons zessen om 19.00 uur om gezamenlijk te gaan dineren. Tijdens de verfrissing kwam ook nog een man van bijna mijn leeftijd uit Canada bij ons zitten en heeft ook met ons samen gegeten. Allemaal verschillende kleine hapjes. De avond was werkelijk fantastisch. Zoals ik graag zie. Lekker eten, mooie wijnen, enorm veel gelachen met de nodige humor (Ja). De laatste 2 avonden deden me herinneren aan een van de mooie tijdens mijn Camino Norte. Quality time"

We hebben al weer gesproken hoe en wat we morgen gaan lopen. Ongeveer om 07.00 uur opstaan en wel dat we eerst aan de koffie gaan.

8e verslag van wo. 21 sept tm vr. 23 sept.

Woensdag 21 september van Albergue de Mos naar Pontevedra. 27 km. 22 graden
Voor het eerst heb ik in mijn echte slaapzak geslapen. Zo koud ik het de vorige nacht had zo warm had ik het vannacht. Al vroeg was het onrustig op de slaapzaal. Ook Geraldine, die boven mij sliep was al even voor. 06.00 uur opgestaan. Omdat ze van een Russisch meisje Eugenia , die gisteren nog een stukje was doorgelopen was, hoorde dat er moeilijk een slaapplaats voor haar was waardoor ze nog verder moest lopen had ze met Caroline afgesproken vroeg op pad te gaan.

Het klopt ook want er lopen nu redelijk wat toeristen met kleine rugzak en mensen die pas, 100 km. voor Santiago, zijn ingestapt om zo het certificaat te krijgen. Dus grote druk op de slaapplaatsen. De angst had mij ook ineens te pakken. Ik haatte het maar toch ging ik dan ook maar vroeg op stap. Om 6.45 uur was ik op weg. Heel erg donker buiten. Ik hou daar niet van omdat de aanduidingspijlen, die toch al op de meest onduidelijke plaatsen zijn aangebracht, voor mij dan niet zichtbaar zijn. Ik heb geen zaklamp bij mij. Al snel moest ik het bos in. Dus niet gedaan. Ik heb de gewone weg maar gevolgd tot dat het lichter werd. Geraldine en Carina waren al om 06.15 uur op pad.

Ik probeerde ze in te halen maar dat is me niet gelukt. Toen maar de tijd genomen om een paar maal te stoppen voor de koffie. Na de tweede koffiestop kwam Dale uit Canada voorbij en besloten we de laatste 10 km. samen op te lopen. Dale liep ook een goed tempo dus alles ging prima.

We waren wat ervaringen aan het uitwisselen en op een gegeven moment vroeg Dale of hij mij de 2 volgende kilometers zijn verhaal te mogen doen. Natuurlijk zei ik al snel, heel graag. Dale is Canadees, is 60 jaar oud en woont in midden Canada. Hij vertelde mij dat hij in 1998 bijna dood is geweest. In 1999 heeft hij een harttransplantatie gekregen. Hij heeft een and hart en wel van een vrouw gekregen.
Het verhaal gaat veel verder. Zijn dokter wilde met Dale een project in gaan om te laten zien waartoe een mens in zijn situatie nog toe in staat is.

Er is een stichting opgericht en er zijn sponsors gevonden en hebben de afgelopen jaren diverse activiteiten ontwikkeld. Een paar voorbeeld men is met een aantal "gelijken" wezen skiën op de

Noordpool, ook op de Zuidpool, de Mountainbike Vincent beklommen, naar Beauté geweest en begin volgend jaar gaan ze bij Nepal een stuk van de Himalaya beklimmen.
Ik zal je zeggen, het was zoooo emotioneel., zo mooi. Ik heb Dane toen gevraagd hoe lang zo een nieuw hart mee gaat. Hij vertelde, zonder garanties te krijgen zo'n 10 jaar. Voor Dane is het nu al 18 jaar geleden.

Uiteindelijk kwamen we om 12.15 uur bij de Albergue welke aan het begin, zo'n 1,5 km.van het centrum ligt. De 2 "jonge" dames stonden ons al vol zelfgenoegen al zwaaiend ons toe te juichen. Zij waren al een half uur eerder daar aangekomen en hadden daar enorme schik in. Voor mij is het geen wedstrijd maar vandaag is het wel een klein beetje geweest.
Uit betrouwbare bron heb ik vernomen dat één van de 2 dames het gevoel had dat ik steeds vlak achter hun liep. Dus zeer onrustig was. Des te meer de vreugd bij onze binnenkomst.

Na het gebruikelijke ritueel zijn we met z'n zessen naar het centrum gelopen. De twee dames uit Duitsland, Dale uit Canada en een "nieuwe" Jack uit Australië en Mauritsio uit Italië. Al snel werd het idee geopperd door Jack en Mauritsio om gezamenlijk boodschappen te doen en dat Maritsio voor ons, nu 8 personen zou gaan koken. Terwijl ik dit schrijf ze ze er daar mee bezig. Ze hadden mij opgedragen om voor de wijn te zorgen, hetgeen ik maar gedaan heb.

Om 19.00 uur gingen we aan tafel. Mauritio had heerlijk gekookt. Ook de wijnen waren heerlijk. Een witte wijn uit van de Verdejo druif uit Rueda en de rode wijn uit Ribera de Duero. Een van mijn favoriete Spaanse wijngebieden. Ennnnnn, zooooo gezellig. Griek Dimitri heeft nog voor wat zoetheid gezorgd.

De sfeer was tijdens het eten zo mooi dat ik Dane heb gevraagd of hij zijn verhaal ook aan de groep wilde doen. Graag zei Dane. Aan het eind waren er diverse mensen met "natte " ogen. Weer zo mooi, emotioneel.

Al met al mooie momenten. Persoonlijk ben ik nog steeds 100% fit en heb niet het gevoel dat het maar snel moet eindigen. Geen blessures en openmind en ontmoet zo veel leuke, aardige en lieve mensen. Ik geniet er zoooo van!

Donderdag 22 sept. Van Pontevedra naar Caldaz de Reis. 22,5 km. 23 graden
Dit verhaal schrijf een dag later. Normaal schrijf ik het bijna direct nadat ik ben bijgekomen. Ik merk dat ik moeite moet doen om de herinneringen rug te halen. Er gebeurt iedere dag zo veel.

Gelukkig maak ik onderweg aantekeningen op mijn telefoon. Maar dan toch. Om 07.20 uur zijn we met z'n vieren vertrokken. Caroline, Markus, Geraldine en ik.
Een mooie tocht door mooie natuur van bos en weides. Om 12.10 uur kwamen we al aan in Caldaz de Reis. Het was maar een kleien afstand. We lopen allemaal een redelijk tempo. Toen we aankwamen en ons gebruikelijke ritueel hadden afgerond kwamen Dimitri en Christiaan en Sonja, de laatste twee uit Duitsland, aan.

We besloten samen ergens wat te gaan drinken en te lunchen. Direct naast de Albergue was een café -Bar met een prachtig terras in de achtertuin. Dus wij daar naar toe. Ieder deed zijn ding en ik had echt trek in het Pelgrims menu voor € 9.00 incl. Wijn. Voorgerecht pasta met tonijn en als hoofdgerecht een tipi's h Spaans gerecht van bonen, aardappelen, Chorizo en ik weet niet wat nog meer. Enorm lekker en de huiswijn was heerlijk. Ik denk dat het ongeveer 14.00 uur was.

Daarna hebben een een kleine siësta gehouden. Om 18.00 uur afgesproken om iets te gaan drinken en daarna te gaan eten. Bij binnenkomst in Caldaz de Reis, toen we brug over liepen zag ik aan de rechterkant, beneden aan de rivier een idyllisch terras liggen. Ik had al zo iets, daar wil ik wel gaan eten. Uiteindelijk zijn we met z'n achten daar gaan eten. De groep wordt steeds groter. Het was we een groot feest. Allerlei lekkere kleine hapjes besteld' lekkere wijnen

en zo een sfeer. Uiteindelijk was het bij 22.00 uur en moesten we ons haasten om op tijd in de Albergue te zijn. De deuren sluiten om 22.00 uur. Het was weeeeer mooie dag om naar terug te kijken.

Vrijdag 23 sept. Van Caldaz de Reis naar Padron. 23.5 km. 23 graden
Het is nog heel donker. Om 07.20 uur zijn we met z'n zessen vertrokken. Markus, Geraldine, Carina, Dimitri, Dale en ik. We hadden min of meer afgesproken met elkaar op te lopen. Het was lekker loopweer, licht bewolkt en mooie temperatuur. Maar het bleef wel een tijdje donker. Gelukkig had één van ons een zaklantaarn bij zich. Alleen had ik het niet gered want je ziet niet echt waar heen je moet.

Soms liepen Geraldine en ik wat vooruit, dan wachten we weer even op elkaar en dan liep de Griek Dimitri weer een stuk vooruit. Na zo'n 5 km. Kwamen we een Cafe/Bar tegen. Heerlijk koffie met mijn zo geliefde chocolade croissant. Zoals al geschreven bleven we eigenlijk redelijk bij elkaar.

Vier kilometer voor Padron was er een splitsing' of je liep rechtstreeks naar Padron met zijn eigen Albergue of zo'n 1,5 km. omweg via een klooster waar je ook kon overnachten. Dale, Caroline en ik kozen er voor om in het klooster te gaan slapen. In het reisboeken stond ook dat men daar voor het Diner en het Ontbijt zou zorgen. Wij daar aangekomen zagen we een prachtig klooster midden in de natuur. We waren daar om 12.15 uur. Toen bleek dat het klooster pas om 16.00 uur open zou gaan. Het enige "vertier" wat er was was een Cafe op ongeveer 800 mtr. afstand". Dale en Caroline konden dat wel opbrengen maar ik niet echt. Dus uiteindelijk door haar het plaatsje Padron.

In het mooie plaatjes Padron aangekomen direct op zoek maar de Albergue. Deze Albergue was ook een onderdeel van een prachtige kerk. Ook in een mooi, traditioneel gebouw. Het behoorde ook tot de groep Albergue Municipaal waarbij de kosten maximaal € 6.00 p.p. zijn. Keurig verzorgd en altijd heel schoon.

Ik kwam daar aan om 12.30 uur en de Albergue ging pas om 13.00 uur open. Markos, Dimitri en Geraldine stonden al voor de poort/deur te wachten. Ik ben toen maar een biertje gaan drinken in het nabij gelegen café. Ik moet zeggen het smaakte mij heerlijk".

Nadat ik mijn spullen bij het aangewezen bed had gezet ben ik mij maar eerst wezen douchen. Ik doe dat graag direct want dan hoef ik niet te wachten en is nog schoon/niet gebruikt.

Direct daar naar zijn we met z'n vieren naar het oude centrum gegaan om wat te drinken en te eten. Op een gegeven moment kwam er uit een klein steegje lekkere muziek. We keken elkaar aan en gingen daar maar naar toe. Daar hebben we gelijke dingen gegeten en lekkere wijn gedronken. Daarna nog even door het stadje gelopen ik nog een stokbrood en een Chorizo worst gekocht en daarna in de algemene zaal/kamer van de Albergue onder het genot van een glas witte Verdejo uit Rueda en een stok stokbrood dit verslag aan het schrijven.

Morgen is het alweer de laatste "loopdag" en allemaal vinden we het zo erg dat het morgen is afgelopen. Ik heb vanavond niet zo een behoefte om met de anderen nog ergen naar toe te gaan. Ik heb er behoefte aan om lekker onder een glas wijn, stokbrood en mijn gekochte Chorizo worst Alleen de avond door te brengen.

9e en laatste verslag van zat. 24 sept tm di. 27 s

Zaterdag 24 sept. Een zwarte dag in deze tocht"
Van Padron naar Santiago de Compostela. 24 km. Verwachting regen en onweer.
Maar dat is niet de reden. Wel dat het morgen is afgelopen. Gelukkig heb ik nog bijna drie dagen om alles tot mij te laten komen en te verwerken en ieder dag Pelgrims te zien binnenkomen welke ik tijdens mijn gehele tocht heb ontmoet. Ik verheug mij er nu al op". Sinds gisteren hebben we het wijngebied Rias Baixas met zijn mooie witte Albariño wijn verlaten.

Omdat twee van ons groepje in het klooster hebben overnacht, ongeveer 2 km. bij ons vandaan en omdat Markus wat geblesseerd is en dus niet zo snel kan lopen en daarom al om 06.00 uur is gestart met Geraldine en de Griek Dimitris. Ik ben om 07.00 uur vertrokken. We hadden afgesproken om in Areal met z'n allen koffie te drinken met wat erbij. Dat is allemaal mooi gelukt.

Na ongeveer een half uur zijn we met z'n allen veder gegaan. Dimitris had zijn alarm op 11.00 uur gezet om dan gezamenlijk "aan de wijn te gaan". Ik had ze nl. verteld dat 11.00 uur de beste tijd was om wijn te proeven. Was voor hun een hele ervaring, was wel erg geslaagd. De wijn had ik in mijn rugzak meegenomen. We hadden afgesproken om met z'n zessen Santiago de Compostela binnen te lopen en dat is gelukt. Het was 12.15 uur. En hadden 24,5 km. gelopen. Het was weer heel mooi. Ik moet zeggen het deed me iets minder dan de twee vorige keren, maar toch! Het is gelukkig droog gebleven. Het zag er wel steeds dreigend uit.

Eerst maar naar het officiële buro om onze stempel en getuigschrift te halen. Stond zeker een rij van 2 uur wachten. Toen kwam er iemand naar ons toe en vertelde ons dat we ons als groep konden aanmelden, een formulier invullen, onze credentials achterlaten, alles na 14.45 getekend en al konden ophalen.

Ik ga nu weer naar de Plaza waar ook een show is van oude auto's. Heerlijk daar rondgelopen en andere Pelgrims zien binnenkomen. Heel leuk en mooi. Juichen, armen in de hoogte, elkaar omhelzen, tranen en blijdschap.

Het Pension waar ik vorig jaar heb slapen was helaas volgeboekt. Ik heb toen weer via Booking.com een Albergue geboekt, slecht 500 mtr. Van de Cathedraal vandaan. Een prima Albergue met veel bijgebeuren. Ook een mooie tuin. Wel iets duurder maar de afstand is het wel waard. Ik heb deze samen met Markus gisteren geboekt. De anderen wilden liever ter plekke gaan zoek naar een Albergue.

Ik van nu, na gedoucht te hebben, de credentials en getuigschriften halen. We hebben om 19.00 uur afgesproken om gezamenlijk te gaan eten. Een soort afscheids diner omdat een paar door naar Finesterre gaan. Markus en blijven in ieder geval in Santiago de Compostela.

Om de tijd te doden ben ik wat rondgelopen. Ik liep Ralf uit Californië tegen het lijf, hij was op zoek waar hij zijn certificaat kon halen. Ralf had ik de eerste week van mijn Camino diverse malen ontmoet en kwam hem vandaag, dus na drie weken, weer tegen! De laatste paar kilometers heeft hij met ons groepje mee opgelopen en hebben we nog gezellig met elkaar lopen kletsen. We zijn samen een drankje gaan drinken en hebben afgesproken dat we morgen samen naar een concert gaan. Ik had nl. een aanplakbiljet gezien dat er in het Parador (zeer luxe hotel in een klooster) in de kapel een concert werd gegeven.

Omdat ik nog 1,5 uur moest wachten totdat we hadden afgesproken om te gaan eten en ik niet terug wilde naar de Albergue, ben ik naar het Parador gegaan en heb daar heerlijk in een luxe fauteuil gezeten.

Om 19.00 uur dus met z'n zessen naar een echt restaurant gegaan en een echte maaltijd genomen met een groot stuk vlees. Ondanks dat we elkaar misschien nog wel zouden ontmoeten hebben we wel officieel afscheid van elkaar genomen. Ieder is zijns weegs gegaan.

Ik had al gezegd dat we het deze dag droog hadden gehouden, ik moet dat corrigeren. Rond een uur of 20.00 begon het toch flink te regenen. Ik was blij met mijn regenjack bij me had. Toch weer bijtijds naar bed want ik was best wel moe. Ik denk mede door de emotie.

Zondag 25 sept. Santiago de Compostela 2e dag
Heerlijk geslapen maar toch weer vroeg wakker. Om 09.20 uur alleen op pad gegaan om ergens te gaan ontbijten. Markus wilde het wat rustiger aan doen. Ik vond het ook prettiger om alleen te gaan. Ik heb gemerkt dat ik daar toch ook regelmatig behoefte aan had. Het was druk op straat. Veel toeristen en ook veel Pelgrims die op weg waren naar Finisterre.

Ik naar een Café gegaan. Ik heb daar voor het eerst weer een volledig ontbijt gehad. Heerlijk met eieren, bacon, worst, brood en jus d'orange. Hier ben ik ook weer mijn verhaal aan het schrijven. Na een heiige ochtend is de zon weer gaan schijnen. Het wordt vandaag ongeveer 21 graden.

Om 14.00 uur heb ik met Markus afgesproken om samen te gaan lunchen. Christiaan is ook mee wezen lunchen. We hebben bij een nieuw Pulpo restaurant gegeten wat gevestigd in de wijnbar van vorig jaar. Heel lekker gegeten. Er werd gekookt/gegrild aan de voordeur. Enorme sfeer. Daarna is een ieder weer zijn eigen weg gegaan. Ik ben weer wat rond gaan wandelen. Weer heel bijzonder, op een gegeven hoor ik mijn naam roepen. Het was de Ier Brian. Hij loopt samen met zijn broer maar is een paar dagen geleden geblesseerd geraakt en daarom gisteren met de bus in Santiago de Compostela aangekomen. Zijn broer komt morgen, maandag aan. We hebben samen een bier gedronken een heel wat bijgepraat. Mooi om hem na ruim twee weken weer te zien.

Om 18.00 uur had afgesproken met de Californië'r Ralf om eerst wat te drinken en daarna naar het concert te gaan. Ik liep daar rond 17.00 uur langs en Ralf zat daar al. Ik was van plan nog iets door te lopen toen Ralf mij vertelde dat hij had afgesproken met de Amerikaan Solomon met wie ik ongeveer twee geleden een stuk heb opgelopen. Een enorm drukke maar zeer aardige man waarmee ik een hele mooie conversatie heb gehad tijdens het lopen. Ralf had tegen Solomon gezegd dat hij om 18.00 met mij had afgesproken. Ik ben toen maar gebleven en hebben gedrieën heerlijk gezeten en gebabbeld. Het was leuk om Solomon weer te zien.
Dat is het mooie dat je nog wat dagen kunt blijven nadat je in Santiago de Compostela bent aangekomen. Dan ontmoet je weer mede Pelgrimgangers van jou tocht.

Uiteindelijk is Ralf niet mee naar het concert gegaan. Het concert begon om 19.00 uur en men kon kaartjes kopen vanaf 1800 uur. Ik dus even snel naar het Paradores voor het kopen van een kaartje. Het concert werd gegeven in de Kapel van het klooster van het Paradores. Een prachtige ambiance. Alle stoelen waren bezet.

Het concert was zo verschrikkelijk mooi. Het waren echt top artiesten. Het concert duurde ruim 2.00 uur en bestond uit 4 violisten, een bassist, een Cellist en gedeeltelijk een dwarsfluitiste. Ik heb nog nooit zo mooi de muziek horen spelen. Er werden werken gespeeld van Vivaldi, Mozart en Nicole Paganini. "Volop Genieten".

Ik zat op de eerste rij en naast mij zaten twee dames, afkomstig uit Denemarken. We raakten vooraf kort in gesprek en bleken ook de Camino Portugues te hebben gelopen vanuit Porto. Ik was ze niet tegengekomen tijdens mijn tocht.
Ik heb zo genoten van de muziek. het hoorde zo bij de afsluiting van mijn Camino tocht.

Ook tijdens de pauze hebben we wat ervaringen uitgewisseld en na het concert vroeg ik of men met mij een glaasje wijn wilden drinken. Men zei graag maar voegde daar aan toe dat men ook nog wat wilde eten. Ik wist nog wel een leuk restaurantje waar ik vorig jaar zo heerlijk en gezellig had gegeten. We kwamen eraan, moesten nog wel een kwartiertje wachten voor een tafel vrijkwam. Het was het waard, we hebben heerlijk gegeten, enorm gezellig gekletst met elkaar en het was laat voor we het wisten.

Tussendoor wilde ik de ober een foto laten maken maar die was zo druk dat een vrouw van een tafeltje naast ons aanbood deze te willen maken. Deze dame en haar dochter bleken uit Nederland te komen en waren naar Santiago de Compostela gekomen om als verrassing haar tante en man te verwelkomen. Die waren vanuit de Eifel, per fiets, naar Santiago de Compostela gekomen. Ze weten niet dat ze verwelkomt worden. Het is een volledig verrassing voor hun.

Maandag 26 sept. Santiago de Compostela 3e dag
Na weer mijn luxe Engelse ontbijt heb Ik heb zeker 3 uur op de Plaza, tegen een muur van een gebouw, heerlijk in de zo'n gezeten en heerlijk mensen zien binnenkomen. Ook weer mensen die ik de afgelopen weken een keer ben tegengekomen. Weer heel mooi!

Het frustrerende van het verhaal van de moeder en dochter van de 2 Camino fietsers is dat deze direct naar hun hotel zijn gegaan om zich op te frissen (Erger nog, de kamer was nog niet vrijgegeven, wat zij via WhatsApp hadden vernomen). Dus niet bekend waren van hun aanwezigheid. In alle gevallen een gemiste kans. Je doet de Camino om bij de Cathedraal te eindigen en niet in je hotel.

Uiteindelijk hebben ze doorgekregen waar hun hotel was en zijn daar heen gegaan. Het verloop verder is mij niet bekend.

Ik had om 17.00 uur met Markus afgesproken om een drankje te gaan drinken in een bar tegenover het hotel waar hij en zijn vrouw en dochter afgelopen jaar hem hebben opgehaald en hebben geslapen. (niet helemaal Nederlands)

Een beetje achteraf, maar zo een prachtige ambiance. We hebben daar samen een paar glazen heerlijke Rosé gedronken.

GRATIS PELGRIMS DINER. Ik had gelezen dat in het Paradores, een oud ziekenhuis wat anders is dan ik eerde heb geschreven, dat Pelgrims vanuit de historie en traditie een gratis diner konden krijgen. Het begon en is voor maximaal 10 personen. Ik had mij daar een beetje op gefocust. Ik had mijn alarm op 18.25 uur gezet, maar mijn gevoel zei dat ik al om 18.00 uur daar heen wilde gaan. Daar aangekomen waren wij nr. 9 en 10, dus de laatste twee. We hoorden van mensen die

daar al zaten dat er net voor ons vier personen waren, dus twee teveel. Zij zin weer verder gegaan. Dus wij, Markus en ik hadden geluk.

We moesten wel onze Credential bij ons hebben en Markus had deze niet. Merkus dus als een speer naar de Albergue om zijn Credential te halen. Nadat onze gegevens te hebben gecontroleerd werden we meegenomen naar de plaats waar we ons eten zouden geserveerd zouden krijgen. Ik had geacht gewoon in het restaurant. Dus niet, wij door gangen via de keuken naar een speciale kamer voor ons. Daarna weer terug naar de keuken waar we op een blad a la Mc Donalds een voorgerecht, hoofdgerecht, fruit, wijn en water meekregen om in onze "Privat room" te gaan eten.

Verder heel gezellig maar Markus vond het eigenlijk maar niks omdat dit volgens hem meer bedoeld was voor de armere. Wat later begreep Markus dat dit niet voor de armen bedoeld is maar meer om een traditie van zorgen voor de armen voort te zetten. Echt een hele bijzondere, toch leuke, ervaring.

Voldaan zijn we daarna met Eugenia' het Russische meisje nog wat gaan drinken in mijn favoriete bar/restaurant. Al snel raakte ik in gesprek mer een man en vrouw uit Maryland (Washington) USA. Zij hadden de Camino Portugues gelopen vanuit Porto. Het werd een zeer geanimeerd gesprek. Op eengegeven moment hadden zij het over dat mensen voor hun vakantie van huis ruilen. Ik was daar gelijk voor in.
Wie weet wat daar uit voort vloeit. Iedereen is nu weg en ben de laatste zinnen aan het schrijven. Het is nu 23.20 uur.

Markus en de twee Amerikanen vliegen morgenvroeg, dinsdag, weer naar huis dus moesten "vroeg" gaan slapen. Hier eindigt voor vandaag mijn verhaal. Zelf vlieg ik morgen om 19.00 uur naar Amsterdam. Ik wil morgen eerst naar de oude versmarkt
om daar oesters met mooie witte wijn te gaan drinken. Ik. Heb daar van vorig jaar zulke mooie herinneringen aan. Wordt vervolgt.

Toen ik naar buiten liep om naar mijn Albergue te gaan liep ik de twee Nederlandse vrouwen tegen het lijf. Ze hadden hun twee fietsende familieleden gevonden in hun Hotel. Was leuk om hun nog even te zien en kort hun ervaringen aan te horen. Daarna maar snel naar mijn Albergue, want het was al laat.

Dinsdag 27 september. Santiago de Compostela 4e dag
Om 09.00 uur opgestaan. Iedereen was al weg. Na het gewone ritueel mijn kleren in een soort vacuüm zakken gedaan en de lucht er uit geperst om mijn rugzak zo klein mogelijk te maken om deze als handbagage mee te nemen. Alles goed aangesnoerd, dus moet het lukken. Nu bezig aan mijn ontbijt, weer met bacon & eieren".

Helaas miezelt het buiten. Straks loop ik nog een beetje rond en ga dan naar de overdekt versmarkt om daar mijn oesters met witte wijn te gaan bestellen en nuttigen. Daar verheug ik al een paar dagen op. Ik heb daar vorig jaar zo van genoten.

Een grote teleurstelling. Ik bij de versmarkt. Veel groentes, veel vlees, veel vis maar geen oesters meer. Deze marktplaats verkocht alle soorten vis maar geen .....!

Toen maar een stuk Empenada sardines, een fles Albariño en een stuk fruit gekocht. Daar kom ik mijn dag tot het vertrek naar Amsterdam wel mee door. Wees gerust, ik denk niet dat de fles wijn leeg gaat. Misschien zie ik nog medegenieters.

Na nog wat rondgelopen te hebben in de stad en nog een tijdje in het park gezeten en menig pelgrimeer binnen zien komen werd ik wat onrustig. Het was rond 13.00 uur. Alhoewel ik pas

om 19.00 uur vliegen heb ik toch maar besloten om de speciale bus naar het vliegveld te nemen. Een tocht van 40 minuten. Toen ik daar aankwam ben ik rustig aan een tafeltje aan de rand van het restaurantje gaan zitten. Lekker in de hoek, kon alles overzien en ben ik aan mijn zgn. lunch begonnen. Mijn gekochte stuk Empenada Sardinas en mijn fles Albariño uit Rias Baixas. Ik heb heerlijk op mijn gemak het geconsumeerd.

Omdat ik al via internet ingecheckt had en mijn rugzak als cabine bagage meenam behoefde ik niet in de enorme rij te gaan staan. Men had maar 1 incheckbalie voor een vol vliegtuig.

In de wachtruimte van het vliegtuig raakte ik in gesprek met een Nederlandse man en vrouw. Zij hadden ook de Camino gelopen en hadden vrij laat de terugvlucht geboekt. Ik denk een duur ticket, want ik had een dag ervoor nog gekeken wat een vlucht naar Amsterdam koste (€ 384,00) en zij hadden ook nog extra betaald voor "priority". Hiermee mochten ze als eerste naar binnen. Daarna de mensen met een hoog rijnummer omdat deze achterin het toestel zijn. Omdat ik een goedkoop ticket (€ 52.45 all-in) kreeg ik een plaats achterin het toestel. Dus ik liep direct achter hun. We hebben daar even flink om gelachen. Het voordeel is ook dat je altijd voldoende ruimte hebt voor je zgn. handbagage.

Na voorspoedige vlucht werd ik met bloemen ontvangen door Lucia en Merel. Ze lachten zich rot hoe ik er uit zag. Bruin gezicht, mijn redelijk verfomfaaide hoed en mijn stevig gegroeide baard. Na elkaar begroet te hebben zei ik: ik wil eerst een grote zak echte frites, niet bv. zoals bij Mac Donalds, met een stevige kluit mayonaise. Wij vragen, er bleek een echte Vlaamse frietzaak te zijn. We hadden nog besteld en ze gingen sluiten. Ik was er zo aan toe. Na op mijn gemak deze opgepeuzeld te hebben, na eerst Merel bij haar huis in Utrecht te hebben afgezet, op naar huis.

Er werd me niet veel tijd gegund om weer een beetje in de normale wereld te kunnen landen want ik moest vandaag, donderdag, gaan klussen in Daniël zijn nieuwe huis.

Ik kan terugkijken op een geslaagde maar heel bijzondere Camino Portugues naar Santiago de Compostela. Totaal 660 km gelopen. Ik ga zeker mijn eigen verhalen nog eens rustig teruglezen.

Ik dank jullie allen voor jullie medeleven, jullie leuke reacties. Aad